Akbaba

— Kocamı seviyorum...
Başına güneş geçmesini
istemiyorum!..
ZEKİ

düşünmeyin

ZİRAAT BANKASI

her yerde
her zaman

SİZLERLE

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 32 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 3 Ağustos 1977 — Fiatı 250 Kuruş

NE OLUYORUZ?

Bizi lâğım fareleri gibi karanlıkta ve pislik içinde yaşamaya alıştırıyorlar sanki. Elektrik yok, su yok. Burası Türkiye'nin en büyük kenti İstanbul. Türkiye, barajlar kıralı Süleyman Demirel'in **ülkesi. Bir şeyin kıralı varsa, kendisinin de bulunması gerekmez mi? Nerede bu barajlar? Nerede su, nerede elektrik?** Artık en basit hizmetleri bile karşılayamaz duruma mı geldik?

Amerika'nın New York kentinde 12 yılda ilk kez bir elektrik arızası başgöstermiş. Halk şaşkınlıktan ne yapacağını bilememiş. Bizse elektrik ve suyun iki gün arka arkaya kesiksiz geldiğini görsek şaşkınlıktan sinir krizi geçireceğiz. Ne oluyoruz? Bunca yıldan, bunca palavradan sonra bir arpa boyu yol gidemedik mi? Caddeler Mercedeslerden geçilmezken, diskoteklerde en son dans temporarıyla tepinilirken, moda merkezlerimiz ve güzellik enstitülerimiz arı kovanları gibi çalışırken kıçımızı yıkayacak su bulamamamız neden?.

Televizyonunu, uçağını, ağır sanayiini bir an için kenara bırakalım. En basit gerekleri bile çok mu görüyorlar artık bize? Vergi veriyoruz, ulusal gelire katkıda bulunmak için gücümüzün yettiğince çalışıyoruz. Yine de ışıktan yoksunuz, temizlenemiyoruz. Taş çağı insanları gibi odun ateşiyle aydınlanıp hayvanlar gibi kendimizi yalayarak mı temizlenelim?.

Ey karaborsacılar, yalancılar, soyguncular tayfası! Ayaklarınızı havuzların serin sularından çekin bir an için. Buzlu içkinizi bir yana bırakın. Yalnız İstanbul değil, ülkenin her yanında acı çeken insanlar sizin eseriniz. Büyüyen Türkiye ha? Türkiye büyümüyor. Sadece palavralar büyüyor. Çığ gibi yuvarlanarak ve yuvarlandıkça yeni iğrenç yalanları çevresinde toplayarak büyüyor. Bu yalanların altında solucan gibi ezileceğiniz günler gelir elbet. Yerinizde olsak aklımızı başımıza toplardık.

Türkiye halkı sabırlıdır. Güç koşullara katlanmasını bilir. Ama bu güç koşulların kaçınılmaz bir zorunluk sonucu olmasıyla ihmalin ve kötü niyetin sonucu olması bütünüyle başka başka şeylerdir. Bu günkü güç koşullar sırf sizin bencilliğiniz ve umursamazlığınızın sonucu. Fildişi kulelerinize çekilerek öldürdüğünüz umutları görmekten kaçınabiliyorsunuz şimdilik. Ama vatan haini olarak damgalanacağınız günler de gelecektir.

Yerinizde olsaydık havuzların serin sularını kezzap gibi duyardık derimizde. Bardaktaki içki erimiş kurşuna dönerdi. Toplumun değer yargılarını altüst ettiniz. Sahteciliği sanata çevirdiniz. Beş yaşındaki çocukları sigara kaçakçılarının maşası yaptınız. Çaresizliği, geçim sıkıntısını günlük yaşamın kesin gerçekleri biçimine soktunuz. Gelir düzeyinde belirli bir artış yokken fiyatlar gökyüzüne tırmanıyor. Ne yapacak bu halk, söyleyin. Çıplak mı gezecek, aç mı duracak, sokakta mı oturacak? Kısıntı yapılacak ne kaldı?.

Biz böylesine yoksul değiliz. Bir ulusun, doğal kaynakları böylesine zengin, çalışma potansiyeli böylesine yüksek bir ulusun böyle yoksul düşebilmesine olanak yok.

Öyleyse gerçeği başka bir yerde aramak gerek.

Yoksul olmasına yoksul değiliz ama, zenginliklerin paylaşılma biçimi mantık ölçülerine sığmıyor. Kıyamet birinin yiyip bakmasından kopar. Yıllardır birileri ham hum şaralop giderlerken, birileri en basit gereksinimlerini bile karşılayamıyor. Kıyametin şimdiye dek kopmamış olması biraz halkımızın sabrına, biraz da umutlarının henüz tümüyle öldürülememiş olmasına bağlanabilir. Ama bu, işler sürgit bu minval üzere dönecek demek değildir.

«İnceldiği yerden kopsun!» demek geliyor insanın içinden. Ama bir yandan da bu kopuşun çok gürültülü bir kopuş olacağından tasa etmemek elde değil.

Ah, iş işten geçmeden mantık kuralları bir girebilse yürürlüğe...

AKBABA

— A.P. de huzursuzluk var. —

YATACAK zaman çaldılar kapımı, şaşmadım, çünkü bekliyordum. Hattâ kapının önünde üç kişi olduğunu da sanıyordum. Açtım kapıyı, iki kişiymişler. Giysileriyle sanki, ikiz kardeş, ama biri sarışın, biri esmer. Esmer olanının kaytan bıyıkları var. Sarışın:

— Bizimle geleceksiniz, dedi...

— Belki evinize dönmeniz biraz gecikebilir, onun için bu gece eve gelmeyeceğinizi eşinize çocuklarınıza haber verin!

Eşim, çocuklarım zaten yanımdaydılar. Onlara, «Hoşçakalın» dedim. İndik merdivenleri, apartmanın kapısındaki polis cipine bindik. Sarışını karşıma oturdu, esmeri yanıma. Şoförün yanında daha yaşlı biri var, komiser olsa gerek. Araba çalıştı, köşeyi döndü. Motörün gürültüsünden başka hiçbirşey duyulmuyor. Yalnız, sarışınla esmer hep bana bakıyorlar. Esmeri konuştu ilk kez:

— Biz sizi daha uzun boylu biliyorduk, dedi.

— Evet, dedi, sarışını. İnsan bir yazarı nedense uzun boylu falan sanıyor.

O zamana değin, arkasına dönmeyen komiser:

— Evet, dedi, bilhassa ben hayranımdır Erol beye, hep gerçekleri yazar. Her zaman okumam ama, ne zaman elime o gazete geçse, hemen sizin yazınızı okurum. Hep de kendi kendime derim, Erol bey yine dört dörtlük oturtmuş diye.

Sarışını, sigara uzattı:

— Hani bir yazınız vardı, dedi, bir ay önce mi ne okumuştum, orada memurların durumunu anlatıyordunuz, o zaman kendi kendime dedim ki, ancak bir memurun derdi bu denli güzel anlatılabilir. Bunu yazmak için insanın memur olması gerekir.

Şoför, yeşil ışığı geçtikten sonra, şöyle yarım bir dönüş yaptı:

— Ben de hayranıyım Erol beyin. dedi Eskilerin bir deyimi vardır, kaleminden kan damlar derler, işte öyle, kaleminizden kan damlıyor. Neydi o geçen gün işçiler üzerine yazdığınız...

Esmeri:

— Ben en çok gecekondular üzerine yazdığı yazıyı sevdim. Gecekondular aynen öyle, içinde yaşadığım için biliyorum. Gecekondu derler ama, bir de bana sorun, nasıl yaptım onu...

Beni, konuşmalara çağırırlar salonlara, işçiler, memurlar... Gelirler evimden bir arabayla alır giderler. Sanki yine öyle bir arabadayım. İşte şu şoför işçi, şu komiser köylü, şu sarışını memur, şu esmeri de gecekondulu...

Kocaman yapıya geldik. Esmeri bir koluma girdi, sarışını bir koluma. Çıktık merdivenleri, bir salon, upuzun. Epeyce bekledik orada, komiser sandığım bir odaya girdi, başka bir odaya girdi, en sonunda beni uçtaki odaya aldılar. Odada iki kişi, benziyor yine giysiler, kazakları değişik renk, gömlekleri değişik renk de olsa yine benziyorlar giysileriyle birbirlerine. Birinin yüzünde kocaman bir ben var... İşte bu:

— Oturun, dedi bana...

Oturdum... Sigara uzattılar. İçmeyeceğimi belirttim. Ötekisi parmaklarıyla tıp tıp durmadan masaya vuruyordu. Gözleri hep üzerindeydi. Kötü kötü bakıyor gibi geldi bana. Masaya vuran parmaklarını öteki avcunun içine aldı, bir iki kez şap şap yaptıktan sonra:

— Hayranınızım Erol bey, dedi. Çok nefis yazıyorsunuz. Geçen ay bir oyununuza gitmiştim. Daha doğrusu beni izlemek için gönderdiler. Şahane bir oyundu. Diyebilirim ki ben şimdiye değin böyle gerçekçi bir oyun izlememiştim. Tütün işçisinin dramını ne güzel vermişsiniz. Aslına bakarsanız, ben bir tütüncü ailenin çocuğuyum. Ancak bu işin içinde olan böyle güzel yazabilir. Yoksa siz de mi ttüüncüsünüz?.

Hayır anlamında başımı salladım.

— Tebrik ederim, dedi. Ne güzel yerminsiniz o tütün aracılarını, o namussuz aracı takımını. Bana kalırsa bu oyunu bu kentin salonlarında değil, o köylerde oynatmalı...

Ötekisi:

— Yasak kitap toplamak için bir baskında elime geçmişti kitabınız, bir öğretmenin evine baskın yapmıştık da... Çok güzel Erol bey, romanın ismi şimdi aklımda değil, hani bir şey vardı, köyden kente gelen birinin öyküsü. Aldım elime, bitirmeden yatamadım. Bizim hanım okumuş, o da çok beğendi...

Benli olanı:

— Ben okumamışım, dedi...

Ötekisi:

— Vereyim size komiserim, dedi, yasak kitapların içinde, sonra aldığım yere bıraktım, öteki odada... Bakın okuyun, elinizden bırakamazsınız.

Sonra yazılarıma geçtiler. Benli bu işle görevliymiş, her gün okurmuş, içinde suç unsuru falan var mı diye. İşte bu yüzden hayran olmuş benim yazılarıma. Göreve sabahları başlar başlamaz, ilk önce benim çalıştığım gazeteyi alırmış önüne... Hele o günü enfes birşey yazmışsammış:

«Oh be oh!» dermiş içinden içinden. «Böyle adamlara ülkenin gereksinmesi var.»

İyi ama niye bekliyoruz. Biliyor-

İyi ama niye bekliyoruz. Biliyorum bir sorgu olacak, elbette beni buraya söyleşi yapmak için getirmediler. Ama söyleşi uzayıp gidiyor. Benlisi görevli olarak beni bir toplantıda izlemiş, amma konuşmuşum, neredeyse, dayanamayıp kendisi bile alkışlayacakmış ,hattâ öyle olmuş ki, elleri birbirine gitmiş, tam şap diyeceği zaman, görevli olduğu aklına gelmiş...

— Ya işte böyle, dedi benli olanı. Evet, şimdi konuşun bakalım. Polis herşeyi biliyor. Onun için işi uzatmayalım, siz konuşun, biz de yazalım, olur mu Erol bey?.

— Konuşacak hiçbirşeyim yok, dedim. Konuştuklarımın tümü, yazılarım, oyunlarım, romanlarım, onları da izliyormuşsunuz...

— Ha tâbi tâbi, dedi ikisi birden. Benlisi:

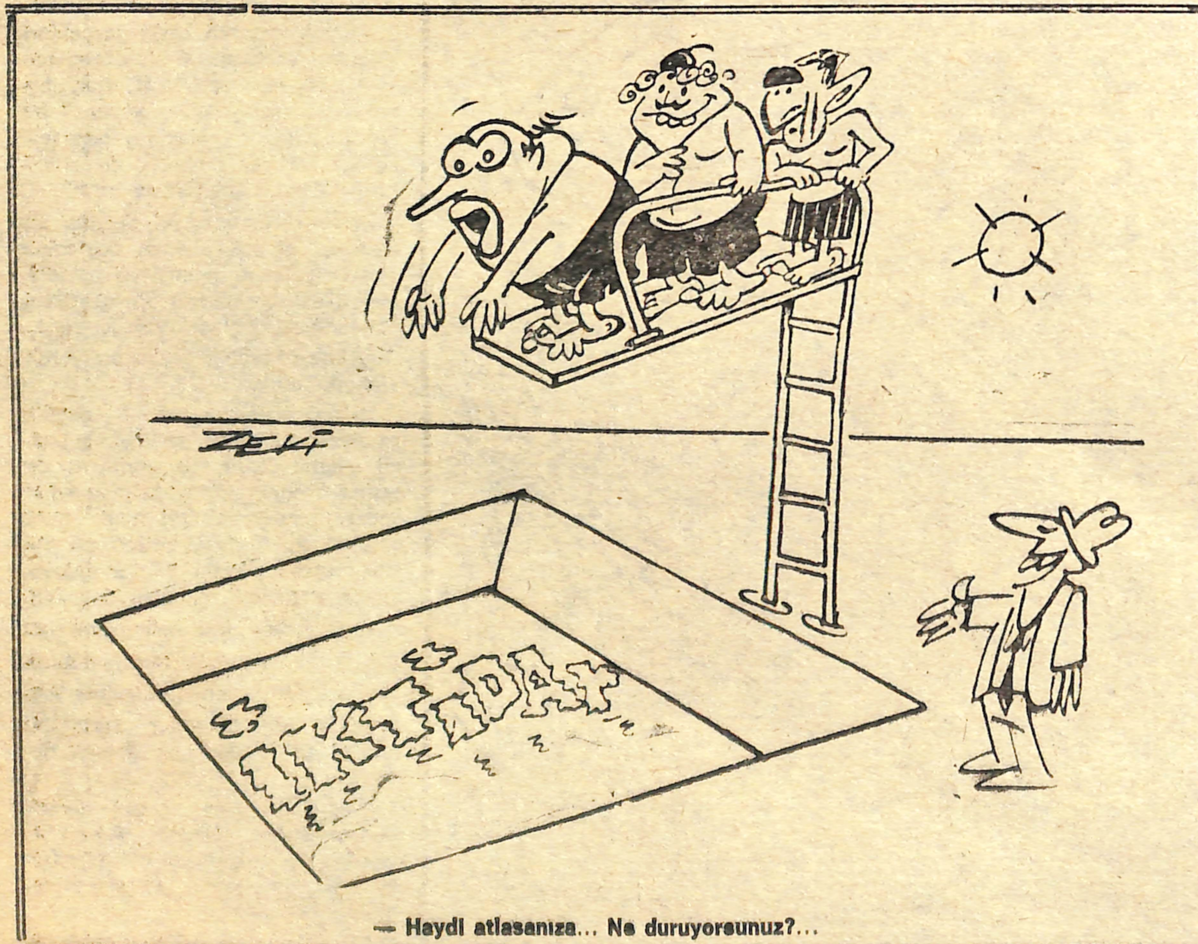
— Vallahi alkışlıyordum nerdeyse sizi, diye yineledi. Bu mesele ancak böyle ortaya konur. Birgün de şu bizim maaşları ele alsanıza Erol bey, inanın tüm polis örgütü size minnet borcu duyor. Ne mesaimiz belli, ne çalışmamız belli. Bakın gecenin hangi zamanı, ama biz burada oturmuş sizinle konuşuyoruz.

Ötekisi:

— Allah aşkına şöyle dokunaklı yazın, dedi. İsterseniz biz size bilgi de veririz... Şu ikramiye konusunu bir ele alsanız, bizdeki ikramiye faslını bir bilseniz... Roman olur roman... Falanca polis ikramiyeyi nasıl aldı, alın işte size bir roman...

Benlisi:

— Hele bu konu bir de Erol beyin kaleminden çıkarsa, o zaman gör sen, ne roman olur ne roman... Biz

— Haydi atlasanıza... Ne duruyorsunuz?...

kez örgütte okumayan kalmaz. Evet, şimdi konuşun Erol bey!...

Konuşacak hiçbirşeyim yoktu ki.. Onun için sustum. Ötekisi:

— Konuşsana Erol bey! dedi. Ama ses tonu hızlı çıkmıştı. Biraz da tehdit vardı, «Erol bey» sözcüğünde.

— Bildiğim birşey yok, dedim.

Benlisi, deminki konuşma tonundan biraz yüksek:

— Nasıl da buldunuz o konuyu? dedi. Sanki o köyden kente gelen kişi çok yakınınızmış gibi adım adım izlemişsiniz. Adam nasıl da bilinçleniyor romanın sonunda. Sendikaya geçiyor, sendikada çalışıyor...

Sözün burasında, ötekisi konuştu:

— Ne desek boş, dedi. (Sesinin tonu yüksekti) Arkadaş, biz sendika hakkını almadıktan sonra herşey boş... İşte o zaman bizi böyle gece yarısı da çalıştırırlar, sabahtan akşama dek de çalıştırırlar...

Benlisi yanıtladı:

— Üstelik yarın da nöbetçiyim, dedi. Şimdi bu saatten sonra evine git, yat, sabahleyin de nöbete gel... Konuşsana Erol bey bee!...

— iBrşey bilmiyorum...

Ötekisi:

— Biliyorsun, dedi. Biz seni buraya bildiğin için getirdik. Bildiğin çok şey var, bunları bize söyleyeceksin anladın mı?

Ses tonu çok çok yükselmişti, üstelik oturduğu yerden kalkmış, yanıma gelmişti.

— Konuşsana ulan!...

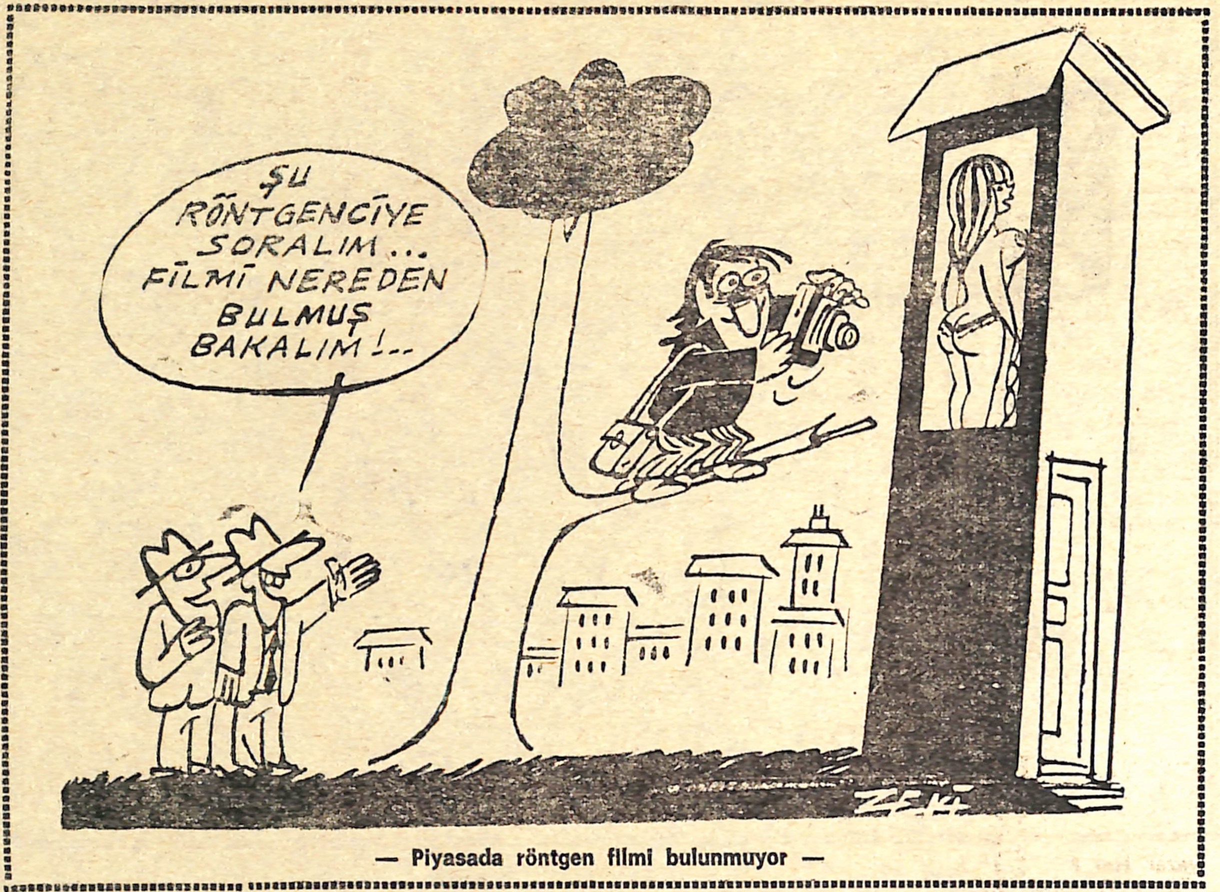
Enseme yumruk indi. Sarsılmadım, salt yumruğu vuranın gözlerinin içine baktım. Bir yumruk daha indi suratıma. Masaya tutundum düşmemek için.

— Şimdi aklıma geldi, dedi, bağıra bağıra yumruğu vuran, Erol beyin romanından filme alınmıştı, görmüştüm o filmi, yine görevli olarak gitmiştim o filme... Neydi onun konusu öyle be. Gerçekleri yansıtıyordu, sinema hıncahınç doluydu, devrisi günü bizim hanımı da gönderdim... Anladın mı ulan Erol bey, bizim hanımı da hayran oldu ulan Erol bey...

— Konuşsana Erol bey kardeşim konuşsana...

Bu kez yumruğu belli vuruyordu.

— Ulan konuş, elimizden bir kaza çıkıp da ülke böyle değerli bir yazarını yitirmesin. Vallahi yazık olur bizden sonrakilere. Gerçi şimdiye değin yazdığın romanlar, oyunlar, yazılar onlara da kalır, ama ya şimdiden sonra yazacakların, şimdiden sonra dile getireceğin gerçekler...

— Piyasada röntgen filmi bulunmuyor —

Gelecek kuşakları düşün ulan Erol bey, onları düşün de konuş... Beni düşün, benim çocuklarımı düşün... Benim karımı düşün, okula gidemeyen oğlumu düşün, okuldan çıkıp iş bulamayan kayınbiraderimi düşün, onlara kim yol gösterecek, biz seni şimdi burada öldürürsek ha, kim yol gösterecek? Konuşsana ulan hergele oğlu hergeleeel

Yumrukları ardarda çaktı, kaşımda gözümde... Ayna yoktu karşımda, kimbilir belki de kaşım patlamıştı...

Ötekisi yanaştı:

— Bak Erol bey, bak kardeşim, dedi, yaz Allah aşkına bunu da yaz, ilerde mutlaka bunu da yazmalısın, ölsek biz, yaralansak biz, bir tek aferin anladın mı, bir tek aferin, öldüğün an karın dul, çocukların yetim... Anlayacağın, can güvenliğimiz yok. Hergün ölümle burun burunayız. Beylerimiz, müdürlerimiz masa başlarında otururlar, bizi salarlar ateşe, silâha, kurşuna... Ulan konuşsana hıyaroğlu hıyar...

Kasığıma tekme vurmağa başladı. Benli de saçlarımdan yakalamıştı. Bayılır gibi oldum, güçlükle oturuyordum artık sandalyede. Benli, saçımı bıraksa yere düşecektim. Kendimi toparlamağa çalıştım, ama boşuna... Bekliyordum, benli başımı bıraksın ve yere düşeyim... Bıraktı ve yere düştüm... Kafam yere çarpmıştı. Burzum kanıyordu... Biri nabzıma bakıyordu, biri de alnımı tutmuştu. Düşte gibiydim, düşte gibi sesleri geliyordu kulağıma:

— eGrçekçi yazar...

— İşte olacak bunun gibi seikz on tane daha...

— Hele sen geçen cumartesi yazdığını okuyacaktın.

— Yoo yoo o romanı vereyim mutlaka oku!

— O oyunu izlemediysen, çok yazık olmuş... Birgün gözlük falan takıp gitseydin... oKnuşsana ulaan!...

— Filmi görecektin filmi, hadi konuşana puştl

Duymuyordum artık tekmeleri... Gözlerimi açtığımda, başka bir odadaydım, başka iki kişi vardı yanımda. Uzun boylusu:

— Demek sensin o yazıları yazan, dedi. Ver şu elleri öpeyim. Yaz arkadaş yaz, daha okkalı yaz, daha ağır yaz. Bazı günler yazdıkların yüzeysel kalıyor. Şöyle ağır yaz ki, gözlerine gözlerine sok parmağını.

Kısa boylusu:

— Hayranım vallaha size, dedi, dedi. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Çok isterdim sizinle tanışmayı..

Daha çok şey söylediler. Sanki gazetedeki odama gelmiş hayranlarımdandı ikisi de. Az sonra sigara sunacaktım onlara, çay kahve sunacaktım.

— Eee, dedi uzun boylusu, haydi bakalım görevimize başlayalım.

Kısa boylusu:

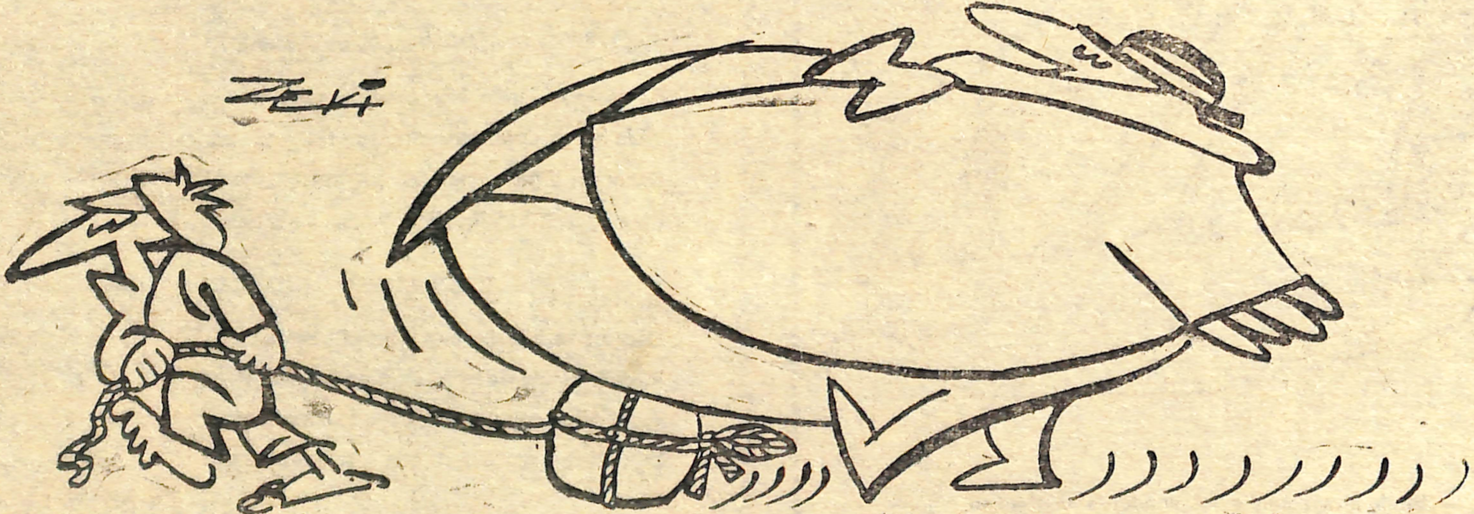
— Dur yahu, merak ettiğim konular var, dedi, Erol beyden sorayım buraya gelmişken...

Bende yanıt verecek ağız mı kalmış geceden... Az sonra biri ayaklarımı tuttu, öteki copla ver etmeğe başladı ayaklarımın altına...

— Vur vur, daha hızlı vur, namussuzum bunun gibi ülkede yazar, parmakla gösterilecek kadar az...

— İyi tut ayaklarını yahu, çekiyorsun, cop iyi yapışmıyor... Şimdi Erol bey, sen bizim derdi bir dile getir, anlıyor musun... (Şaak) Aslında bizim terfiler (şaak) burada

(Lütfen sahifeyi çevirin)

«Göbek taşı!»

— Konuşsana Erol laan, dur ben karnının üzerine oturayım, sen öyle vur... Bana kalırsa, yazıya şeyden başlamalı, komisyonculardan, aracılardan, tefecilerden, tefeci aracılar en yüksek yerlere tünemişler, biz adamı konuştururuz hıyar ağası konuş...

— Bırak ağzını yorma, en sonunda (şaaak) pes diyecektir, (şaaak), sakın ha Erol bey lan peş deme, bunları (şaaak) herzaman yaz (şaak) hiç usanmadan yaz (şaak) vallahi hemen hemen her yazınız elime geçtiğinde okurum (şaaak) yani sizin gibi yazarlar da olmasa (şaaaak) bunları kim dile getirecek (şaaaak) Böyle indir yazılarınla cobu beyinlerine beyinlerine (şaak)... Konuşsana ulan (şaaaak)...

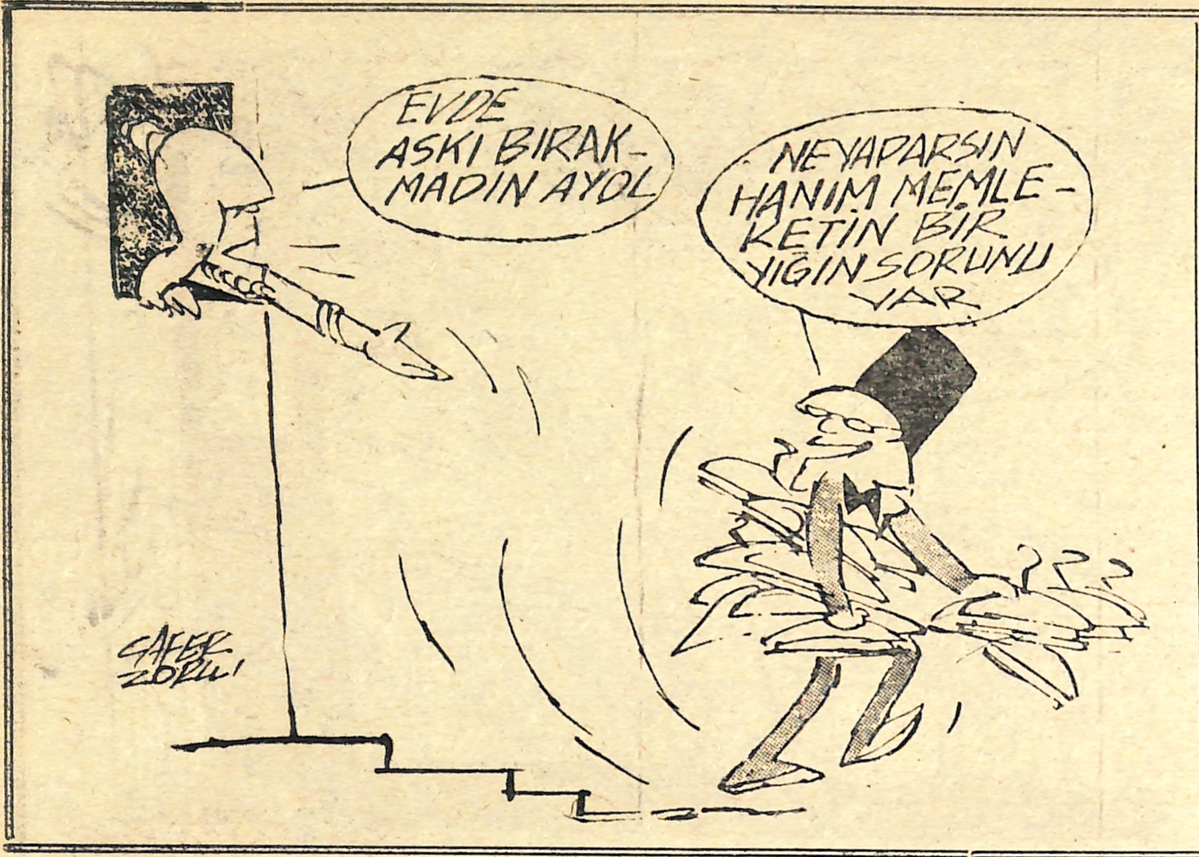
— En iyisi elektriğe tutalım, o zaman bülbül gibi konuşur... Ülkenin gerçekleri bülbül gibi dile gelmeli... Tut şu telin ucunu...

Kendime geldiğimde başka iki kişinin kolundaydım. Bilmiyorum neler konuşup konuşmadığımı, merdivenlerden iniyorduk. Sağımdaki:

— Hayranım, size, dedi. Solumdaki:

— Ben de, dedi. Gerçekçi yazar Erol bey. Ah bir de bizim dertlerimizi dile getirse...

Hep öyle dediler, yoldaki polisler de öyle dedi, savcı da bir ara fısıltıyla öyle dedi, mübaşir öyle dedi. aHttâ hapishane müdürü bile öyle dedi. Hepsi de, «Yaz yaz» dediler. «Daha okkalı dediler.

keyfi olaraktan (şaaak) yapılıyor... Biraz tuz sürelim ayaklarının altına..

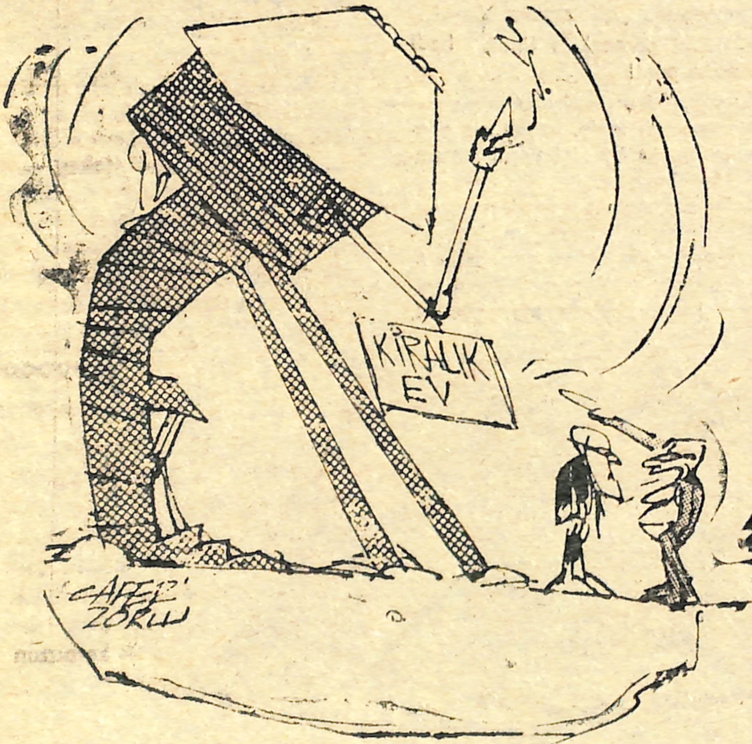
— Al, ulan bunun altı üstü tuz be... Yaz Erol bey, hı konuşsana ulan... Bunu mutlaka yaz Erol bey, ülkede bir kilo tuz...

— Tuz ne ki, ayda bir kilo (şaak) bilemedin iki kilo, asıl eti yazsın şimdi (şaaak) bir kilo et... Pekiyi bunlar hiç (şaak) hiç düşünmezler mi, bunlar bu aylıkla (şaaak) acaba ayda kaç kilo (şaaak) et yiyebilirler?... (Şaaak) Konuş ulan hergele konuş... (Şaaak) Ben yoruldum, (şaaaak) biraz sen giriş (şaaaak)

— Olur... Tut sen ayaklarını... Konuşsana... iBz adamı konuşturmasını biliriz Erol bey lan, konuş (şaak) Sonra şeyi yaz Erol bey, ancak bu yazı (şaaaak) senin kaleminden çıkarsa yazı (şaak) olur Erol bey (şaaak) bu sebze meyvayı al ele (şaaak) yerinde bir kilo elma (şaaaak) üç liraymış (şaaak) buraya gelince (şaaak) on iki lira (şaaak) Konuş ulan konuş (şaaak) Balık baştan kokuyor (şaaak).

Muzaffer İZGÜ

— Kiralar dondurulacak!...

— Bırak kirayı sen evini dondurda yıkılmasın. ...

TAŞLAMALAR

TİPİKNÂME

Evvel zamandan kalma tipik bir vali varmış,
Dernekler üzerinde, fazla titrer dururmuş.
Birgün fazla titremiş TÖB - DER'e kilit vurmuş,
Danıştay konuşunca, bu kez de vali durmuş.

BARAJNÂME

Barajlar yapmak için bir nutuk çekmek yeter,
Sonra gerdan kırarak, ekrana çıkmak yeter.
Ve böylece yapılan o büyük barajlara,
Eğer yağmur yağmazsa, küçük su dökmek yeter.

İTNÂME (Gazetelerden)

Şu acaip düzende bilsen neler neler var?
Yılda bir ay değil her gün oruç tutanlar var.
Sormayın diğer yanda bir acı gerçek var ki,
İtine ayda 3 bin lira harcıyanlar var.

TEMELNÂME

Okurum ve üflerim her yöne el atarım,
Büyyük Türkiye derim, durmaz bol bol atarım.
Evvel Allah coştum mu zaptedemem kendimi
Yalnız bana yer bulun, gökte temel atarım.

Fuat ERTEKİN

Ciddiyet

Yufka yürekli, börek böbrekli sanatçımız

FATMA BAKIR'IN HAYVANAT BAHÇESİ

Ağır müzik sanatçımız ve film artistimiz Fatma Bakır kedilerden sonra şimdi de köpeklere merak sardı. Hayvanları çok seven sanatçının evi hayvanat bahçesinden farksız. Daha önce 15 tane kedisi vardı. Bugünlerde köpeklerini çoğaltmaya bakıyor. Sanatçı yeni olarak cins bir kurt köpeği aldı. Adını «Herif» koyduğu bu köpeğini sanatçımız gece gündüz yanından ayırmıyor. (Tuvalete de mi onunla gidiyor acaba?)

Fatma Bakır, bu yeni merakı hakkında bize şunları söyledi:

«Ben hayvanları çok severim. Çok yufka yürekliyimdir. Nerde aç susuz, bakımsız bir hayvan görsem yüreğim parçalanır. (Ya insanlar?) Kedi, köpek, tavşan, eşek derken evim hayvanat bahçesine döndü, bu yüzden kocamla kavga ettik, ocağımız söndü. Ama gene de vazgeçmedim bu merakımdan. Yeni aldığım kurt köpeğimi çok seviyorum. Şimdi kurt beslemek moda. Zenginlerin çoğu böyle yapıyor. Kurtum gece öyle bir haylıyor ki bütün hırsızların, anarşistlerin ödü kopuyor. Bakalım bundan sonra neye merak salacağım...

(Bu konuşma devam ederse saçlarımı yolacağım!)

— Hemen sete gelebilirim... Çiçekçi Kız'ın çekimine hazırım. Yalnız, göbeğime «Çiçekleri koparmayın» diye siz mi yazacaksınız?..

TARIK YAKAN GENÇ KIZLARIN FALINA BAKIYOR

Çapkın artistimiz Tarık Yakan genç kızların falına bakmakta, içtikleri kahvenin telvesine bakaark, ta gözlerinin içine bakıp kalblerini yakarak falının doğru olduğuna inandırmaktadır. Bütün genç ve güzel kızlar: «Hadi Tarık, bak artık şu falıma» diyerek Tarık Akan'ın peşinde koşmakta ve bu yüzden usta sanatçımız bütün boş vakitlerini fala bakarak değerlendirmektedir. Sayın bayanlar, genç, güzel ve zenginseniz haydi girin siz de sıraya. Birer randevu alın, uzanın yatağa.

YENİ ÇEVRİLEN FİLİMLER

BİTİRİM HÜSNÜ — Aydemir Karabaş — Figen Sarmaşdolaş
TAK FİŞİ BİTİR İŞİ — Hadi Yaman — Neri Soyunan — Fecri yatan.
OF DEME — OH DE! (Bu pahalılıkta tapan sıkıysa sen desene)
ŞİPŞAK BASARIM: (Bu filme izin veren sansür kurulunu kalaylarım).
ŞEFTALİSİ BALA BENZİYOR: (Dargelirliler ucuz bir şeftali bulmak için çarşı pazar geziyor...)
NERDE BELEŞ — ORDA YERLEŞ: Behçet Vahşet — Emine Mine.
KUCAKTAN KUCAĞA: Arzu Okey — Ali Cokey — Veli Hokey — Feri Dikey.
EKSİK ETEK: Bal Petek — Kamil Kötek — Sevda Biftek.
ANAHTAR DELİĞİ: (Kim bu filmlere gider de yapar delilliği).
ŞEYTAN DİYOR Kİ: (Böyle filmler çevirenlere bas cezayı. Görsünler hanyayı, konyayı).

Erhan TIĞLI

BERNA MERNA «Karpuz Kabuğu Suya Düşmeden Denize Girmem» DİYOR

Piyasanın setlerde soyunan, podyumlarda giyinen manken film yıldızlarından Berna Merna: «Denize girmek için karpuz kabuğunun suya düşmesini bekliyorum» demiş ve bikinisini giyip duşun altına girerek deniz özlemini gidermeye çalışmıştır. Güneşi görür görmez mayosunu giyen Merna hemen bahçeye koşmakta, eline hortumu alarak bahçeyi sulamaktadır. Onu gören konum komşunun erkekleri de dama, balkona üşüşmekte, yıldızımıza sulanmaktadırlar. Bu durum birçok aile kavgalarına neden olmaktadır.

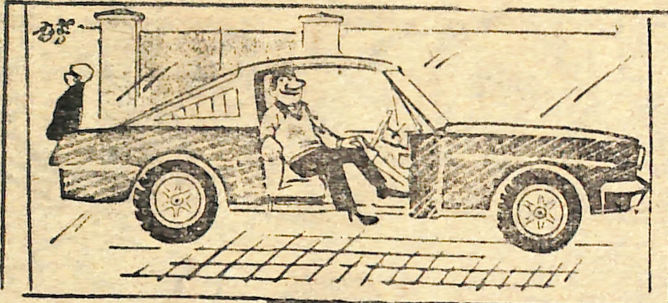
Yakında bir Avrupa turnesine çıkacağını belirten sanatçımız: «Hiç olmazsa geziye çıkmadan önce tenimizi yakalım, değiştirelim. Ondan sonra da Avrupa'da sanatımızı geliştirelim, dönerken de bir sürü bavulla çeşitli giyecekler getirelim» diyerek düşüncelerini söylemektedir.

Karpuzlar çıktığı halde pahalı olduğundan kimse yiyememekte, kabuğunu da suya atamamaktadır. Bazı kişilerin de canı çekip bir karpuz aldıkları ama buna para verdik biz avuç avuç. Ziyan etmeyelim diyerek karpuzun kabuğunu bile yedikleri görülmektedir.

Bu durumda cici yıldızımız denize giremeden Avrupaya gitmek zorunda kalacak ve hevesi içinde kalacaktır.

(Ah ne yazık, ne fecii!)

GALERİ

K. Doğan Büke

«Kul, kul'dan sebeplenir» demişler. Allah, her kuluna, «Yürü Ya Kulum» demez. Onu yürütür, sebunu bekletir. Hepsi birden yürüse, Dünya nimetleri yetmez. Yeni dünyalar gerekir. Allahın «Yürü ya kulum» dediği kulunu kimse durduramaz. Yürüyen kulu için her kapı açık, kapalı kapılar kilitsizdir, şöyle bir dokun, ardına kadar açılsın.

Allah, Pazarcı Osman kuluna da «Yürü ya kulum...» demiş. Osman, hangi işi tutsa üstesinden geliyor.

Osman, akşamcı sofralarının unutulmaz konuğudur. İçtikçe konuşur, konuştukça açılır. Sesi de bir güzel, sarhoş olup elini bir kulağına atsın, «Bakmıyor çeşmi siyah»ı bir söylesin, Hamiyet Yüceses falan hikâye... «Ey siyah gözlü kadın»a başlasın, Hafız Burhan haltetmiş...

İşte, biz de Pazarcı Osman'ın sayesinde geçinip gidiyoruz.

Bir gün, Pazarcı Osman» Çocuklar, hazırlanın akşam otobüsü ile İstanbul'a gidiyoruz» dedi. Nedenini sorduk, «Gezmeye» imiş. Eve gidip, iyi — kötü üstümüzü değiştik, ufak birer çanta aldık. İçinde gömlek, mendil, çorap...

Osman Ağabeyde iki büyük bavul, içine iki ev eşyası sığar... Otobüse atladık, sabah İstanbula vardık. Osman Ağabey, İstanbulda askerlik yapmış, her yeri eliyle koymuş gibi biliyor.

«İstanbulun taşı toprağı altın» diye duymuştum. Gel de altını bulup çıkar bakalım. Koca İstanbulda boş toprak kalmamış, hep apartman. Taş kalmamış ki, sökesin. Her taraf asfalt, beton.. Yarmaya, yıkmaya güç yetmez.

Osman Ağabeyle bir arabaya atladık, bir Saray'ın önünde durduk. Milton mu, Kilton mu bir Otel... Tabanından tepesine baksan, boynun tutulur, gözün şaşı kalır. Bizi Otelin kappısında karşıladılar, biri bavulumuzu kaptı, içeriye girdik. Her taraf, kuş tüyü gibi halı, bastığın yerde ayakkabının izi kalıyor.

Oletin Müdürü «Recep» Bey ne, upuzun bir tezgâh, üstünde Müdürün adının yazıldığı bir levha. Osman Ağabey, Otelde boş yer olup olmadığını sordu. Memur, beni ve Aliyi küçümseyerek süzdü ve «Beyefendi yalnız siz mi kalacaksınız?» diye cevap verdi. Osman Ağabey «Üç kişilik bir oda rica ediyorum» dedi. Boş yer varmış: Ananın adı, babanın adı, doğum tarihin, nereden geldin, işin, bir sürü soru. Hepsinin cevabını Osman Ağabey verdi, hepimiz tüccarmışız.

Bavulun başında bekleyen çocuk, bir anahtar aldı, önümüze düştü. Pırıl pırıl, altın gibi bir kapının önünde durduk. Biraz sonra, alttından kapılar açıldı, içeriye doluştuk. Kapı kendiliğinden açılmıştı, yine kendiliğinden kapandı. Ayağımın altı, bir sallandı, başım döndü, miğdem bulandı. Zınk diye bir yerde durdu, kapı yine açıldı, dışarıya çıktık. Orada da her yer halı kaplı. Çocuğun açtığı odaya girdik, bellenki Vali Konağı... Halılar, masa, koltuk, duvarda resimler. Her yer tertemiz, bulsan, bal dök, yala... Üç karyola, üstünde battaniye. Baktım, ipek gibi.

Osman bir kapıyı açtı, içeriye girip kapadı. Biraz kaldı, sonra «Fışşşş» diye bir ses geldi, Osman Ağabey çıktı. «İşi olan tüvalete girsin» dedi. Tuvalet ne ola? Merak edip pgirdim, büyük bir oturak, musluk, mezar yeri gibi oyuk... Her taraf bembeyaz, pırıl pırıl... Osman Ağabey kapıda göründü, «İşini görürken, kapağını kaldırıcaksın» diye oturağı gösterdi. Koskoca İstanbul, Saray gibi bir otel, ama, şöyle adamcasına bir helâsı yok. Millet, bebe gibi oturak kullanıyor.

Osman Ağabey, kendine çekidüzen verdi, saçlarını taradı, bıyıklarını burdu, aynı altın kapılı dolaba girdik, RECEP'li yere anahtar'ı bırakıp çıktık. Caddeye çıktık, Osman Ağabey, büyük, lüks bir araba durdurdu, bindik. Şoföre «Bizi en lüks Oto Galerisine» götür diye talimat verdi.

Büyük bir Apartmanın önünde durdu, arabadan indik. Osman Ağabey bizi bir yere soktu, otomobil sergisi... Pırıl pırıl, kocaman otomobiller. Elini sürmeye kıyamazsın.

Kibar bir adam bizi karşıladı «Buyrun Beyefendi» diye Osman Ağabeyle tokalaştı, adam; gönülsüz, bizim de elimizi sıktı. Osman Ağabey «Son Model bir Mersedes» almak istiyorum dedi. «Emredersiniz Efendim» dyerek, otomobilleri göstermeye koyuldu. Son Model, bakmaya kıyılmayacak güzellikte, salon gibi, bilmem ne tipi bir arabayı tavsiye etti. İstanbulda, bundan daha güzeli yokmuş, sıfır kilometreydiş, çok iktisadi imiş, şuymuş, buymuş... Üstelik çok da ikramlı verebilirmiş. Osman Ağabey, trink para sayıp alacakmış. Bilmem kaçyüzbin lira imiş...

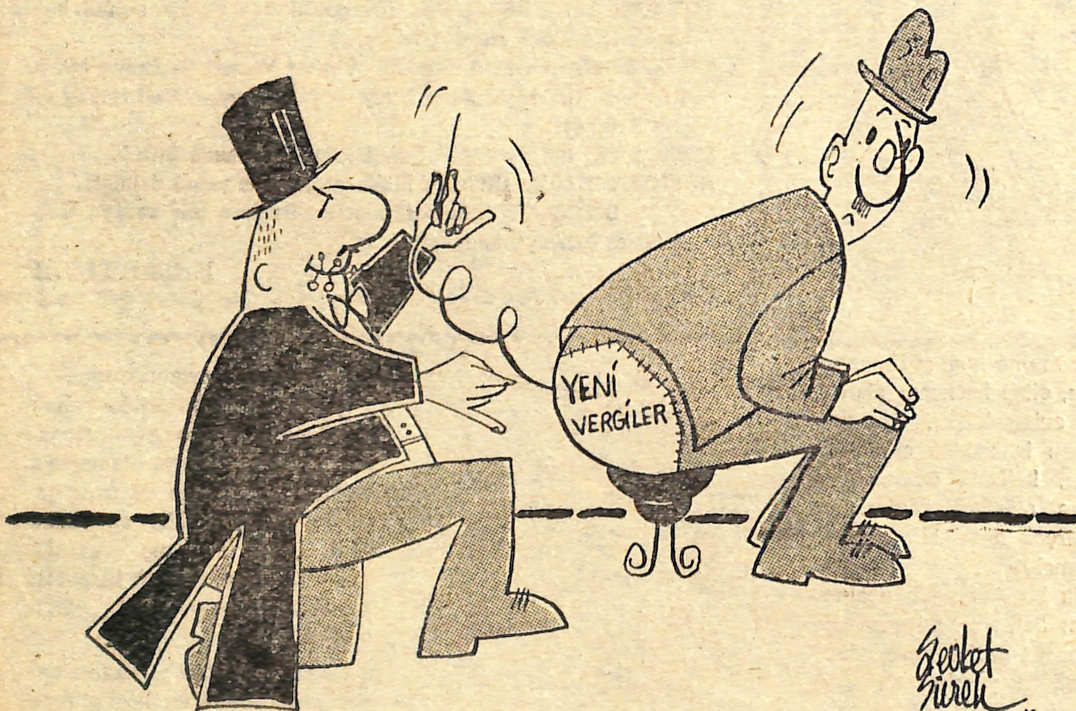
Bir adam daha peydah oldu, Osman Ağabeyin elini eline aldı, sallar sallah sallar. Biri der, bilmem kaçyüzbin, öbürü der, bilmem ne kadar, adam Osman Ağabeyin elini bırakmaz. Şu, bu derken, son bir el sallama oldu, Osman Ağabeyin elini bıraktı, «Hayırlı olsun» dedi.

Bizi ilk karşılayan adam, hepimizi yazıhanesine aldı, çay, kahve, soğuk birşey içmemizi istedi, telefonla istediklerimizi söyledi. Bizim oralarda ayakçıyı bekliyeceksin, geçerken «Hey, lan kahveci, şunu, şunu getir» diye bağıracaksın. Bunun keyfi öyle çıkar...

Satıcı, Osman Ağabey'e «Beyefendi, Noteri buraya mı çağıralım, yoksa Notere mi gidelim?» diye sordu. Alım Vergisi bilmem kaçbin lira imiş, onu birine verip maliyeye gönderebilirmiş. Vergi yatmadan Noter muamele yapmazmış.

Osman Ağabey, «Beyefendi, Ben, Milton Otelinde kalıyorum, üstümde fazla para taşımam. Araba için gerekli parayı telefon havalesi ile göndermeleri için bankaya talimat vermiştim, paranın gelişini Milton Oteline bildireceklerdi, lütfen Otele telefon açın, bu konuda bir not var mı sorayım» dedi. Satıcı, kalın bir kitaba baktı, telefonla oynadı, «Bir dakika» deyip telefonu Osman Ağabeye uzattı. Osman Ağabey «Alooğ» diye başladı, RECEP'in oraya bağlamalarını söyledi. «Ben Muhkem, 905 numarada kalıyorum, Bana telefon havalesi ile dörtyüzbin lira gelecekti, acaba bankadan bir ihbar geldi mi, benim kutuya bakın» dedi. Osman Ağabey teşekkür edip telefonu adama uzattı, adam, yerine koydu. Osman Ağabey «Henüz haber gelmemiş, yarın sabah mutlaka havale çıkar, yarın saat on'da gelir, muameleye başlarız dedi. Hem havale çıkmazsa, yarınki tarihli bir çek'i varmış, o parayı çekip getirebilirmiş. Satıcı «Hayhay Beyefendi, mal sizin, alın götürün, paranın ne önemi var?» dedi. Osman Ağabey, elini sallayıp duran adama döndü» Komisyonu da yarın öderim.»

Osman Ağabey, «arabayı bir tecrübe etsek iyi olur» dedi. Satıcı «Emredersiniz, gerçi arabanın plakası yok, gümrük makbuzlu-

Yazısız

dur, fakat Trafikçiler beni tanır, gezebiliriz» diye cevap verdi. Satıcı, Memurlarına talimat verdi, arabayı dışarıya çıkarmalarını, kendisinin gecikebileceğini, vakti, gelince Galeriyi kapayabileceklerini anlattı.

«Araba hazır Efendim» diye biri geldi, birlikte dışarıya çıktık. Satıcı, bir anahtarlık uzatıp «Hayırlı olsun Beyefendi» dedi.

Osman Ağabey, «Beyefendi, ben İstanbulun trafiğini bilmem, lütfen Siz kullanın» dedi. Satıcı direksiyona geçti, Osman Ağabey öne, biz ikimiz arkaya oturduk. Koca araba, daha on kişi alır. Çıt diye birşey yaptı, bir şarkı, bir çalgı, kendini gazinoda bellen...

Satıcı arabayı vurdu yola, şurasını öğer, burasını metheder, arabanın bazı yerlerini gösterir, kullanma şeklini anlatır. Osman Ağabey herşeyi dikkatle dinliyor, anlamadığı işleri tekrar tekrar soruyor.

Uzaktan bir köprü göründü, Sırat Köprüsü gibi. Köprüye vardık, o kıldan ince, kılıçtan keskin köprü oldu bir dev... Vızır vızır araba akıp gidiyor. Satıcı, «Boğaza uzanalım» diye konuştu. Hava kararmış, mehtapta deniz ışıl ışıl.

Osman Ağabey «beyefendi, arabayı ıslatalım» dedi. Yahu, pırıl pırıl araba, tertemiz, nesini yıkayacaksın?

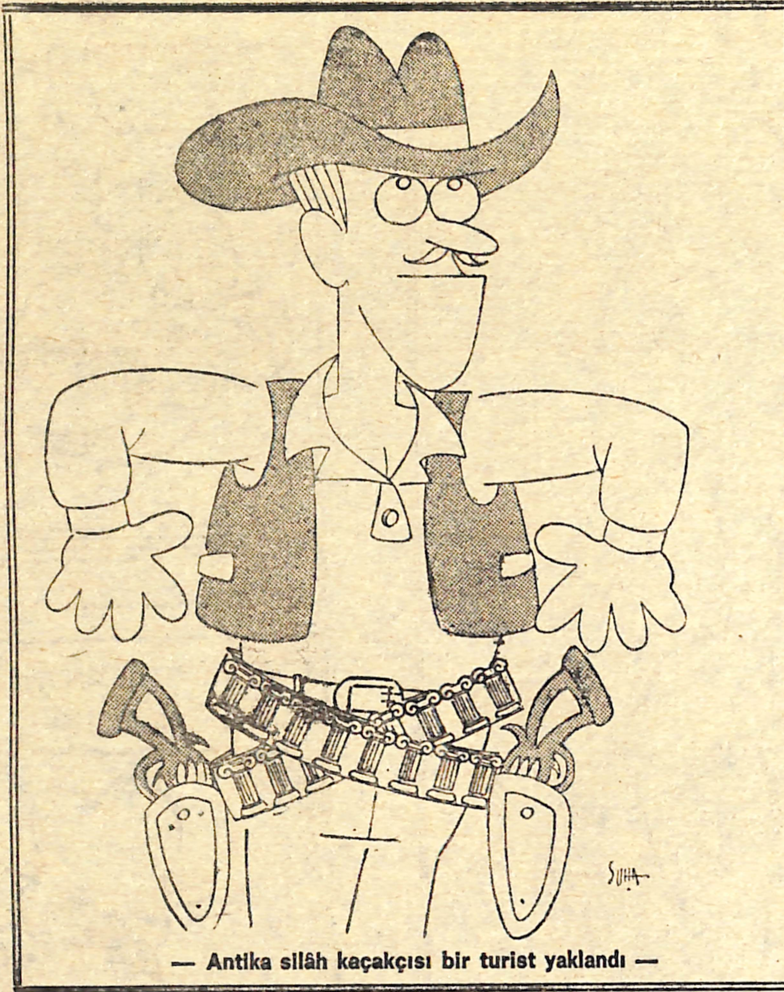
Lüküs bir yerin önünde durduk, arabadan indik, kasketli bir adam, direksiyona geçti, münasip bir yere çekip yerleştirdi. «Buyursunlar Efendim» diye bir garson kapıyı açtı, Osman Bey satıcıya, satıcı Osman Ağabeye, Allahaşkına siz buyurun der durur. Sonunda Osman Ağabey önden, satıcı arkadan, onu takiben de biz girdik. Vay anam, bir lüküs yer, bir lüküs... Yerler halı, duvarlar cilalı tahta, beri tarafta çalgıcılar, gavurca çalıyorlar, genç bir oğlan da, elinde cop gibi birşey, tepinip bağırıyor, etinden et koparıyorlar gibi...

Bir masaya oturduk, tüm, tabak, bardak, kaşık, çatal, bıçak... Garson geldi, Osman Ağabey «Soğuk tepsiyi getirin, içkiler şu olsun, ondan da olsun» diye sipariş verdi. Az sonra, bir tepsi geldi, kuş südü noksan, masayı bir donattılar, padişah sofrası... Yenildi, içildi, tepsinin biri gidip biri geliyor. Alaf alaf yanan tabaklarda yemekler geldi.

Osman Ağabey, aleste bekleyen garsona seslendi hesabı istedi. Epey sonra garson geldi, elinde bir tepsi, içinde bir kağıt.. Osman Ağabey, elini cebine attı, Satıcı hemen Osman Ağabeyin eline yapıştı. «İmkânı yok beyefendi, burada Sizin Paranız geçmez... Ben vereceğim, olmaz ben, çekişmesi sürdü, sonunda iş satıcının üzerinde kaldı. Adam, garsona, beştane mi, altı tane mi, bilemedim, beşyüz liralık verdi. «Üstü kalsın» dedi. Kalktı, araba ile Otele vardık, arabadan indik. Ertesi gün saat onda buluşmak üzere adam ayrıldı, giderken Osman Ağabeyi öptü, bizim elimizi sıktı. Satıcı ayrılırken Osman Ağabey «Beyefendi, Galeriniz çok zengin, nefis arabalarınız var, acaba başka bir Şubeniz var mı, eğer varsa, oraya da uğrayıp bir kahvelerini içmek isterim» diye sordu. Adam, «Hayır Beyefendi, düşünüyoruz, münasip bir yer bulursak, ikinci bir Galeri açacağız» dedi.

Otele girdik, odamıza çıktık. Osman Ağabey, «hemen yatalım, erken kalkıp başka otele geçeceğiz çocuklar» dedi. Osman Ağabey «Çocuklar, yarın başka Galerilere gideceğiz, bakarsın, bugünkü hırponun Şubesi olur, onun için başka yerde Şubeniz var mı diye sormuştum, artık oradan geçemeyiz, abşka galerileri gezeceğiz» diyerek elektriği söndür-

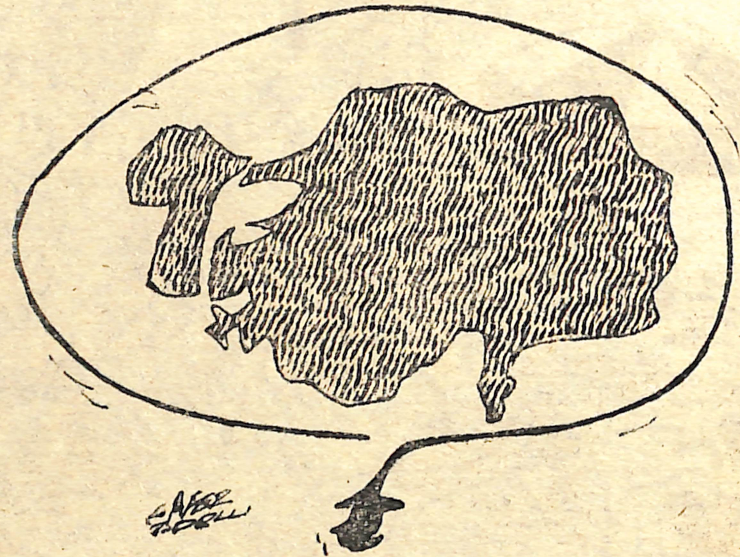
K. Doğan BÜKE

— Antika silâh kaçakçısı bir turist yaklandı —

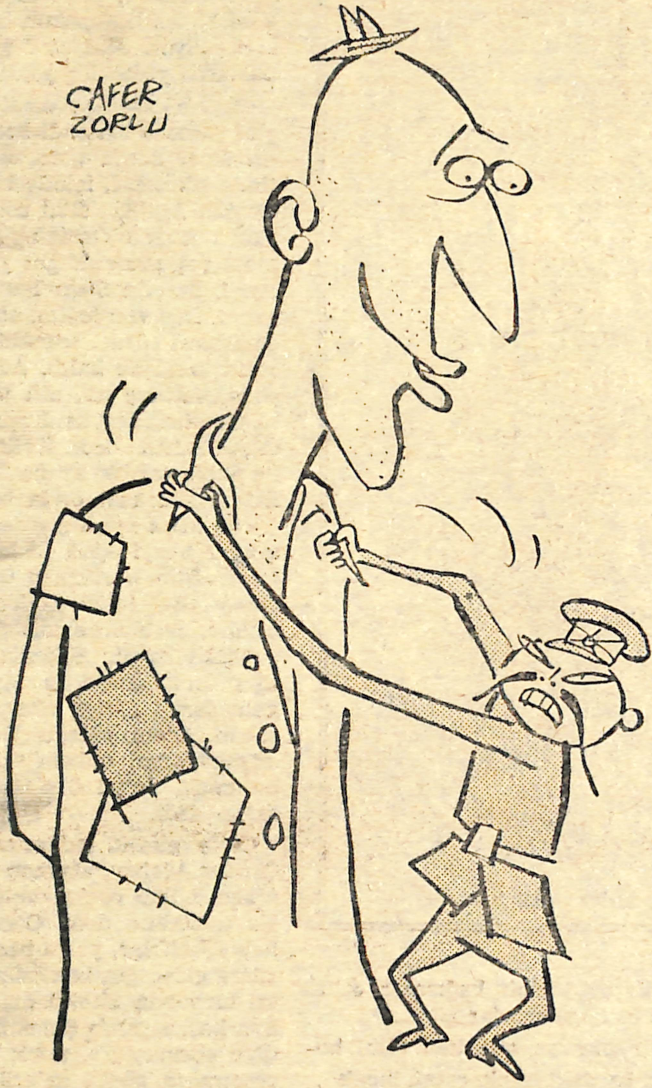

— İşçi, emekli maaşı artacak. —

Uzadıkça uzadı!...

— Japon uzmanlar İstanbul'un iki yakasını biraraya getirmeye çalışıyor. —

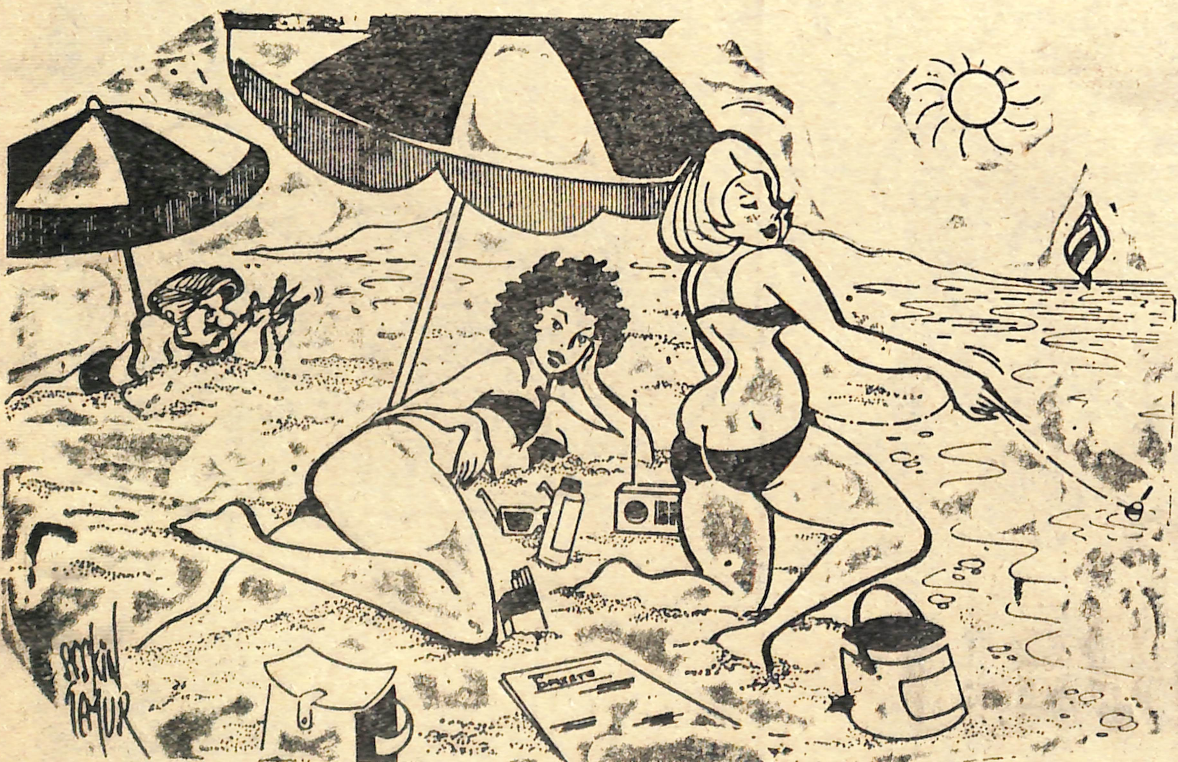

İstanbullu — Boşuna uğraşma, bizim iki yakamız biraraya gelmez!...

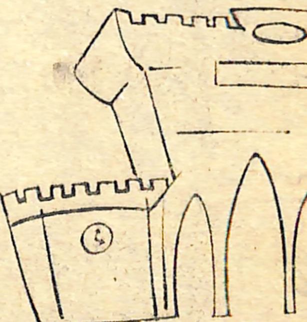

— Hiç balık tutamadım...
— Ben bir tane tuttum galiba!...

PARA
ÖĞR
HAY

YA

BİLGİN astronot Yvan Gornier, sabahın erken saatlerinde güzel bahçesinde dolaşmayı pek severdi. O sabah ta bahçede dolaşırken karısının kahvaltıyı hazırladığı süreyi değerlendirdiğini düşünüyordu.

Gök yüzü berraktı, güneş henüz doğmuştu. İşte yaşanacak nefis bir gün başlangıcı... Güneşi dikkatle seyretmek alışkanlıklarından biriydi. Onun çekici esrarile büyülenirdi adeta.

Birden, parlak ve kendisine yaklaşarak büyüyen bir nokta dikkatini çekti. Heyecanla irkildi, kalbi çarparak:

— Bu bir (Uçan Daire), diye mırıldandı. Nihayet... Nihayet onlardan birini görebildim!.

Parlak nokta bulunduğu yere gittikçe yaklaşıyordu. Eni ve boyu tahminen bir metre kadardı .Sonunda, bahçesine bitişik boş arsaya sessiz sedasız düşüverdi. Düşmesile yarıldı ve çevresinde ufak bir su gölü meydana geldi. Son derece heyecanlı, Yvan Garnier düşüş yerine koştu. Su fıkır fıkır kaynar gibiydi. Bilgin, büyük bir şaşkınlık içinde, suda acaip bir şeylerin kıpırdadığını farketti.

Bu acaip şeyin dışarı çıkışında, onun bir ahtapot olduğunu da görünce aptallaştı. İnanılacak şey değildi bu! Çünkü bu cins ahtapotlar sadece okyanuslarda yaşarlardı. İnce zarlı bir su torbasında nasıl oluyordu da havada uçuyor, yere düştükten sonra ölmüyordu?

Derhal gerçeği anladı: Bir uçan dairenin pilotu ile karşı karşıya bulunuyordu.

— Doğal olarak, elbetteki bizden farklı olacaklar, diye mırıldandı yeniden. Çünkü bir başka dünyaya aitler. Ama çok zeki olduklarına eminim.

Heyecan ve nezaketle ahtapota yaklaşarak dostça elini uzattı. Yabancı ziyaretçi de sekiz kolundan birile yakaladı elini.

Garip yaratık yorgun gibiydi.

Zira, yakaladığı eli öyle hafif bir temasla sıkmıştı... Bilgin onu dikkatle yerden kaldırarak evine götürdü, laboratuarındaki akvaryumlardan birinin içine koydu.

Tarifi olanaksız bir heyecan içinde, gözlerini ahtapottan ayıramıyordu. Karısının, kendisini kahvaltıya çağıran neşeli sesile irkildi. Hayır, keşfinden Rosalie'ye bahsetmiyecekti yoktu.

Rosalie güzel bir kadın, fedakâr, iyi bir eş, harikulade bir ahçı, eşsiz bir ev kadınıydı ama ilimden bir şey anlamazdı.

Aceleyle kahvaltısını ettikten sonra, karısını yanaklarından öperek kasabanın diğer ucunda oturan ve kendisi gibi bir bilgin olan kardeşi Maurille'in evine doğru koşar adımlarla yola çıktı. Şirin kasabalarında araba pek azdı. Kendi otomobili de olmadığından bu yolu yürüyerek alması şarttı.

Maurille, ilkin anlattıklarına inanmadı.

— Biri şaka yapmak istemiştir, dedi. Kimdir, kime karşı, bilmiyorum ama, su dolu bir plastik torbaya bir ahtapot koyarak helikopterden, yada uçaktan atmıştır... Rastlantı bu ya, oda senin bahçene düşünce, sen de onu uçan daire zannettin.

— Olamaz böyle şey! diye Yvan Garnier bağırdı. Gök yüzünde ne helikopter vardı. nede uçak. Hem bu hayvanlar okyanuslardan çıkınca derhal ölürler...

Binbir güçlükle, Mauville'i söylediklerine inandırdı. Sonra gidip bir gazinoda bir şişe şarap içtiler, öğleye doğru, birlikte, Mauville'i evine getirdi. Yvan. İki erkek, Rosalie'nin pırıl pırıl parlattığı evden içeri girdi.

— Hımmm... diye havayı zevkle kokladı Mauville. Sizin ev her zaman güzel kokar.

Şanslı erkeksin Yvan... Ne pişiyor kokusu böyle nefis?.

Yvan gururla:

— Birlikte yerken görürsün, dedi. Karım iyi bir ahçıdır.

O da kokuyu içine çekti, pişen yemeğin ne olduğunu anlamak için. Garipşey, bu kez karısının ne pişirdiğini anlıyamadı birden. İçine dolan korkunç kuşkuyla laboratuarına koştu.

Akvaryumda ahtapot, yoktu!

Nefes nefese, mutfağa döndü.

— Ne pişirdin Rosalie? diye sordu.

— Anlıyamadın mı?

Sapsarı olan Yvan Garnier:

— Ahtapot mu?

— Tabii. Neden bana onu satın aldığını daha önce söylemedin? aZvallı hayvan akvaryumda bumburuşuk olmuş.

— Oh, Tanrım!

Rosalie gururla:

— Onu buğlama usulü şarapla pişirdim, diye öğündü.

— Uzaydan gelen ilk elçiyi şarapla pişirdin ha!

— Alayı bırakta, haydi sofraya oturalım. Yumuşacık oldu, nefis.

— Yumuşacık... nefis...

— Yvan, neyin var senin? Hasta mısın yoksa?.

İki bilgin kardeş kederle bakıştı-

—Yamyamlar, bizler yamyamlardan başka bir şey değiliz, dedi Yvan. Yüz yıllardan beridirki onlar zaten bizim konukseverliğimize inanmıyorlardı.

Rosalie yemeğini tarife devam ediyordu:

— Sonra, ufak ufak parçalara doğradım, tuzladım, biberledim, tam bir saat tereyağı ile pişirdikten sonra iki bardak şarap ilâve ettim. Yiyin bakın, ziyafet var..

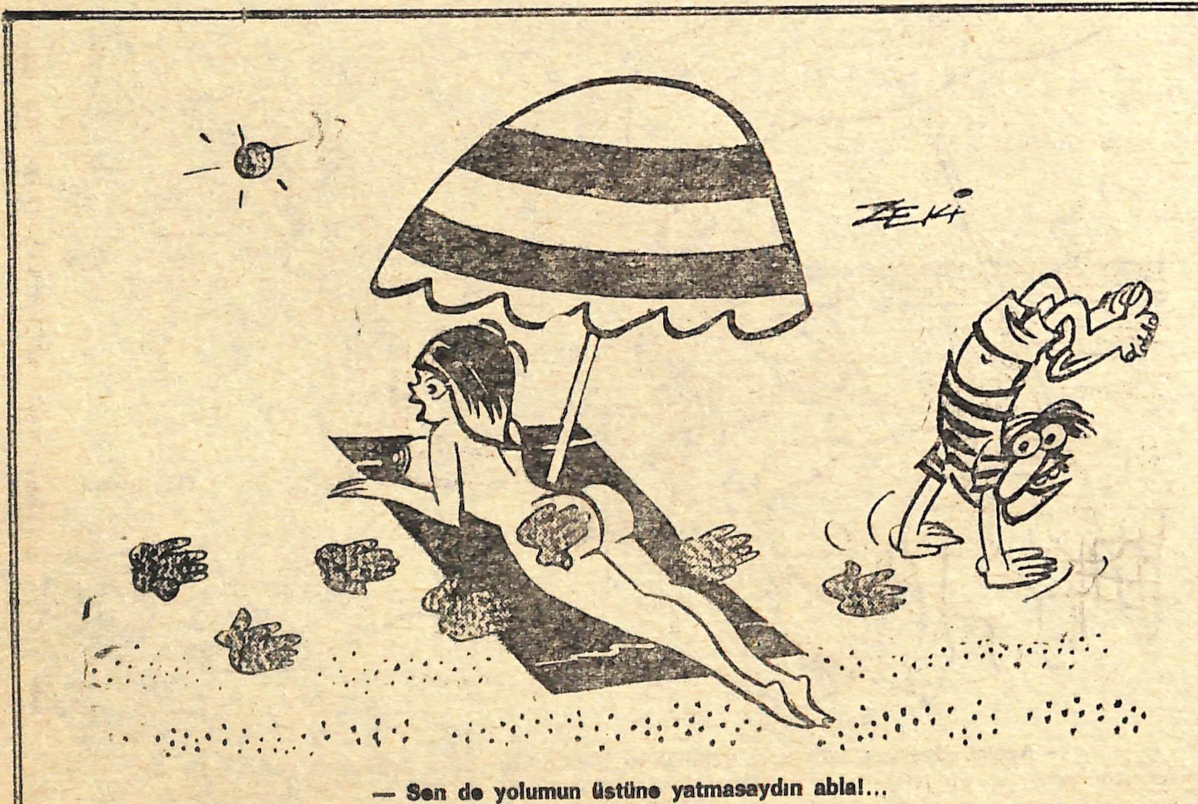
İki kardeş, gönülleri kapkara, sofraya oturarak bu (Uzay Elçisi) ni yediler. Gerçeği söylemek gerekirse, nefisti yemek.

— Karım, bir planet elçisini öldürdü, dedi Yvan Garnier. Oysaki kuracak olduğumuz ilk temastı.

— Acaba, diye cevap verdi Mauville, ölmeden önce kendi planetine, telepatik bir mesaj gönderdi mi dersin?

— Sanmıyorum. Gönderseydi, yurttaşları intikam amacile atomik bombalarla bizi zehirlerlerdi.

Çeviren : Süheylâ AYKUT

— Sen de yolumun üstüne yatmasaydın abla!...

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ergin Ortaç

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.

Fiyatı : 250 kuruş,

ABONE FİYATLARI : Yurt içi yıllığı 125.— TL. Altı aylığı 62.50 TL. Yurt dışı yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

Dağıtım :
Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

Sizin için...

ANLAYIŞ

İki arkadaş yolda karşılaştılar. Biri dert yandı:

— Sorma birader, öyle bir dişim ağrıyor ki...

— Sende benim gibi yapsana... Ben dişim ağrıyınca, karımın kollarının arasına giriyorum, o da beni okşuyor, öpüyor, bir saat sonra ne ağrı, ne bir şey kalıyor..

— Fevkalâ de vallahi... Baksana, karın evde midir şimdi?.

Hamit ÇIRBIN
Ertuğrulgazi Mah. Melek Sok. No. 14
ESKİŞEHİR

YAŞINA GÖRE

Şerefine verilen ziyarette, milyoner adama çok eski bir şarap ikram edilmişti. Yalnız şişe çok ufak. Ev sahibi sordu:

— Nasıl buldunuz bu şişeyi muhterem dostum?.

Kurt milyoner dilini şaklattı:

— Nefis! Yalnız, yaşına göre biraz küçük değil mi?..

Hamit ÇIRBIN
Ertuğrulgazi Mah. Melek Sok. No. 14
ESKİŞEHİR

ÖNCE GELMİŞ

Hastabakıcı doğumevinin kapısında bekleyen adamlardan birine müjde verdi.

— Gözünüz aydın, nurtopu gibi oğlunuz oldu. Tam o sırada diğer baba adaylarından biri:

— Bu nasıl iş: Ben buraya bu adamdan önce geldim.demez mi?..

Kadir TAVŞAN — ESKİŞEHİR

SEBEB

İki arkadaş konuşuyordu Biri «Ben karımla altı aydır konuşmuyorum» dedi. Diğeri:

— Allah Allah neden?

— «Sözünü kesmemek için.

Kadir TAVŞAN — ESKİŞEHİR

KEŞKE

Misafirler yemekte içkiyi fazla kaçırınca, kimisi gülüyor kimisi de dertleniyordu. İçlerinden birisi derinlerden bir «ah» çeker. Ev sahibisi:

— «Ali Bey neden öyle ah çekiyorsunuz» der.

Karısının gözlerini üstünde hisseden adamcağız,

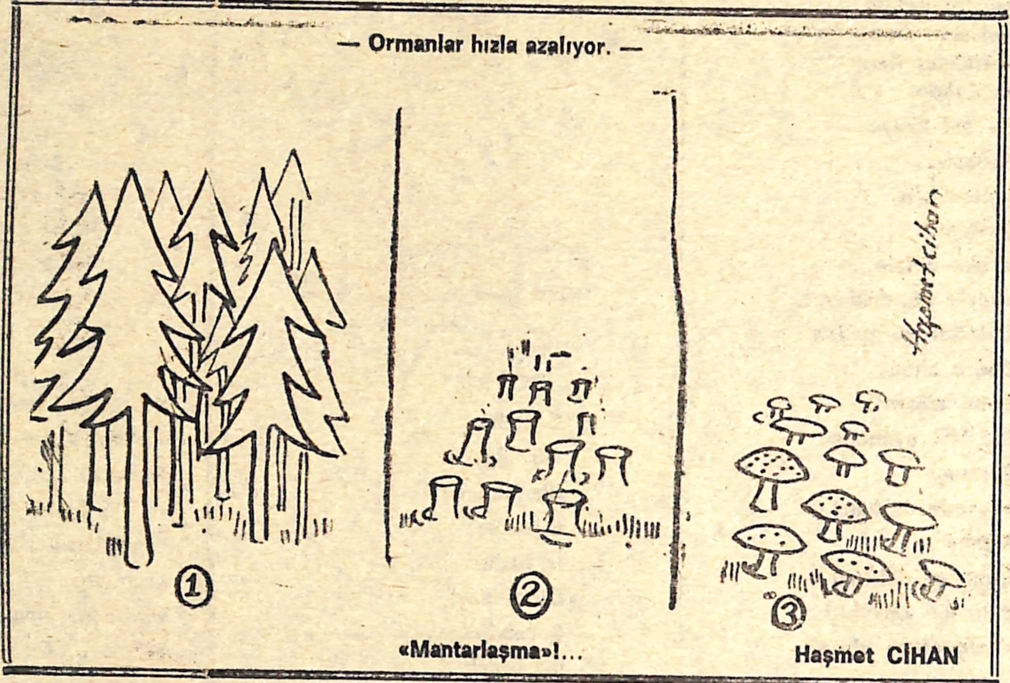
— «Ah.. Ah... Keşke on sene önce evlenseydim» der.

Hatice GENÇ
Sağlık Mah. Sok. 277 Ev
No: 49 MERSİN

SIZLIYOR HERYANIM

Kazıklar batıyor,
Sızım sızım sızlıyor heryanım.
Bu ortamda,
Mutlu olabilir miyim hiç a canım

Veysel KARASOY
PTT Memuru — MANİSA

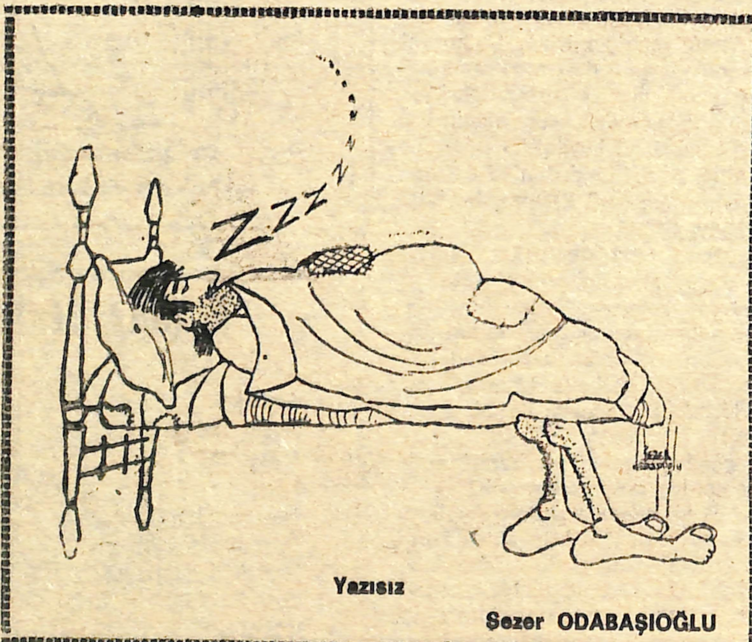
«Mantarlaşma»!...

Haşmet CİHAN

— Sevgilim tavuk göğsün ve kadın budun hazır!...

Seçkin TEMUR

Yazısız

Sezer ODABAŞIOĞLU

YANDI CAFER

Doktor, afet bir kadındı.
Hasta Cafer'in,
Ağzı sulandı;
Baş ağrısı geçti,
İçi alev alev yandı...

Veysel KARASOY
PTT Memuru — MANİSA

SENDEN AYRILINCA

Senden ayrılınca gülüm;
Ölüvermek geldi içimden.
Ölmek zor geldi,
Yaşamak acı.
Gülüverdim gülüm:
Güldüm, güldüm, güldüm...

Veysel KARASOY
PTT Memuru — MANİSA

ŞİİR DİLİYLE BİR FIKRA

Bir gün kontrol memuru
Ekspres katarında
Bir yolcu gördü
Ve sordu anında;
— Elinizdeki biletle
Seyahat etmek yasak
Dinleyin beni ciddiyetle.
Yolcu cevabını verdi,
— Bana göre hava hoş dedi
Bari hiç bir çare yoksa
Yavaşlatın treni birader
Acelem yok nasıl olsa...

Bedri APPAK
P.K. 90 — Ödemiş/İZMİR

«O»NA

Hayat arkadaşıma, canıma
Herşeyime;
Desteğime, birtaneme,
Dert ortağıma,
Benimle yaşamaya,
Benimle ölmeye
Hazır mısın...?

Attilâ UÇAR — KAYSERİ

Şeytan

Acele işe
Karışırmış şeytan!..
«Acele satılık
Dükkân» diye
Vermişler ilân!
Satılırken
Bir saf kişiye
Dükkân..
Karışmış işe
Şeytan!.
«Yok» demiş...
«Böyle bir dükkân...
Dükkânı görmeden
Doğru olmaz
Satın alman!..»
Saf kişi uyanmış..
Sormuş:
«Nerede dükkân?.»
Kızmış...
Olmayan dükkânı
Satmağa kalkan!..
«Vazgeçtim» demiş
«Satmıyorum bayım!...
Karıştı bu işe
Şeytan!»

BEKLEYEN DERVİŞ MURADINA EREMEMİŞ!

Yolcu yolunda
Gerekmiş...
Peki,
Otobüs nerede
Gerek?
Duraklarda
Yolcuları bekleterek
Olur mu
Depoya gitmek?.

ZAM DEĞİL AYARLAMA!

Zam yapılmamış,
Gramajı düşürülmüş
Ekmeklerin..
Biz de üzülmüştük
Zam yapıldı diye
Ekmeğe...

Meğer gramajı
Düşürülmüş..
Gerek yokmuş
Üzülmeğe...
«Gerek var!»
Derseniz..
«Buyrun» derler..
«Pasta yemeğe!»

GÜZEL SEV!

Güzeller..
Güzeller!
Bir içim su
Güzeller.
İç bade
Güzel sev!
Sevebilirsen..
Bir kadeh
Rakı değil
Bu güzeller!
Serhoş'u
Sevmezler!..

* * *

AĞZININ TADINI BİLENLERDEN

Eskiden sineklere savaş açılırdı her yaz! Barış içinde yaşama çabası içinde oluşumuzdan olsa gerek, artık sineklerle de savaşmak istemiyoruz!..

Oysa sinekler, barış içinde yaşamak istemiyor. Açıkça, biraz da kaçıkça bizimle savaşmak istediklerini ilân ediyorlar!...

Üstümüze üstümüze geliyorlar! Geçen gün lokantada yemek yiyiyordum. Geldi bir sinek «Vıızz» diye düştü yemeğin içine. Çağırdım garsonu «bakın» dedim «yemeğin içine sinek düştü» garson baktı.. «İnanın bana» dedi «Bu sinek bu lokantanın değil beyim!...»

«Allah Allah!...» dedim «Bunu nasıl anladınız?» «Baksanıza beyim» dedi «iyi bakın!.»

Baktım... «Bildiğimiz kara sinek bu» dedim «Hiç bir özelliği yok!»

Garson «olmaz olur mu beyim?» dedi. «Bu sinek ağzının tadını bilenlerden... Karşıkı lokantadan buraya geldiği besbelli. Oranın yemeklerini beğenmemiş de!..»

***

Kuşkusuz sinekler pis, zararlı şeyler ama, hiç mi yararları yok?.

Bir et lokantasına gittiniz diyelim. Gelen et yemeğine kara sinek konmak istiyorsa bir yerde sevinmeniz gerek. Yok eğer, at sineği konuyorsa... İşte o zaman yediğiniz etin, koyun eti olmadığını söylüyor size bu sinek.

Mevzuat böyle!

Eski zamanda, iki adam KADI'nın huzuruna çıkmış..

Davacı, «KADI efendi» demiş «Bu adam bana küfür etti.. Tazminat isterim!» Kadı küfür edene sormuş.. O da:

«Ne yapayım, kızgınlık bu ya.. Ağzımdan kaçtı bir kez.» demiş...

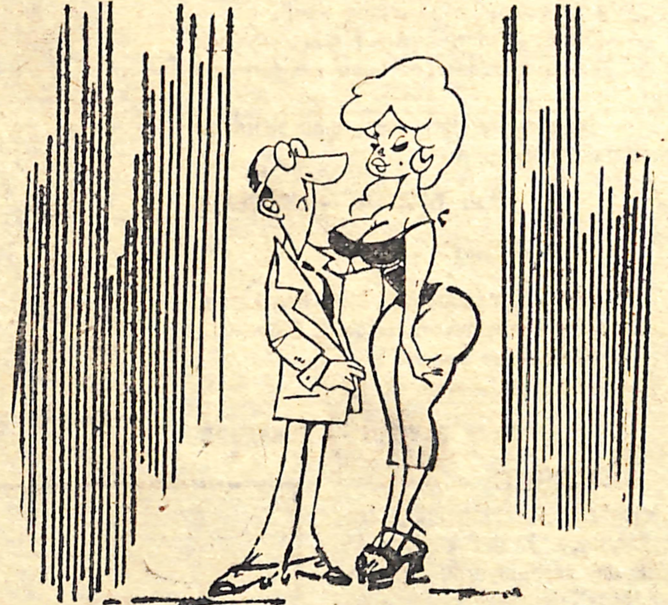
İşi kısa kesmek isteyen Kadı, davacı olana, «Sen de bu adama aynı küfürü yap, adalet yerini bulsun!...» demesi üzerine, Davacı: «Ben de senin...» diye küfürü basmış. Kadı, bu kez her ikisine seslenip:

«Şimdi» demiş mahkeme masrafı olan 40 akçayı yarı yarıya ödeyin bakalım!» Adamlar, «Bizim hiç paramız yok... Bu nedenle 40 akçayı ödememiz mümkün değil, Kadı efendi!..» demişler...

Kadı, «Öyle ise »demiş «Mahkeme masrafına mahsuben.. Ben de sizin...» diye küfürü basmış. Bizler de galiba böyle yapıyoruz.. Her şeyi küfürle çözüme ulaştırma eylemi içindeyiz.. Kuşkusuz bu, bizlerin küfürbaz oluşumuzdan ileri gelmiyor... Mevzuat böyle!...

Dolmalık bibere enjektörle su doldurulup satıldığını sanırım okumuşsunuzdur gazetede!... Bu biberi alan müşteri ne yapmıştır. Ne yapabilir?.. Kuşkusuz, «Senin manav gibi...» diye küfürü basmıştır!" Tüp mü aldınız... Yarı dolu mu çıktı?.. Basın küfürü... Mevzuat böyle! Kalkıp, Zabıta müdürlüğüne şikâyete gitseniz... Müdür ne yapacak? O da sizin gibi «Böyle tüpçülerin ben...» diye küfürü basacak. Başka ne yapacak?...

Mevzuat böyle dostlar.. Mevzuat böyle!...

— Sizi pederinizden isteyeceğim!..
— Pederim öldü ama, kayın pederimden isteyebilirsin!..

ARDINA TEKME ATAN ADAM!

Adam,
Asıldıkça
Asıldı kadına.
El atmak
İstedi
Orasına, burasına..
Öpecekmiş gibi
Uzandı dudaklarına..
Kızardı kadın,
Kızardıkça

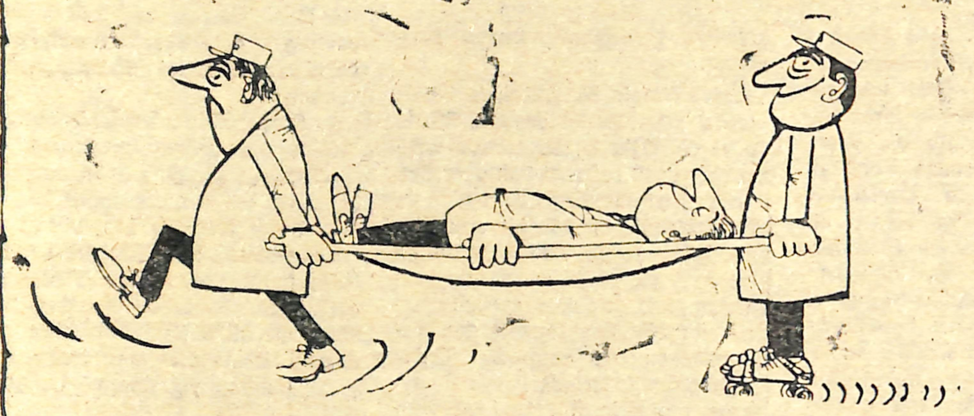
Kızardı...
Adam,
Tavladım sandı..
Sarıldı kadına.
«İMDAAT!» diye
Bağırınca kadın..
Tekme ata ata
Kaçtı adam
Ardına!..

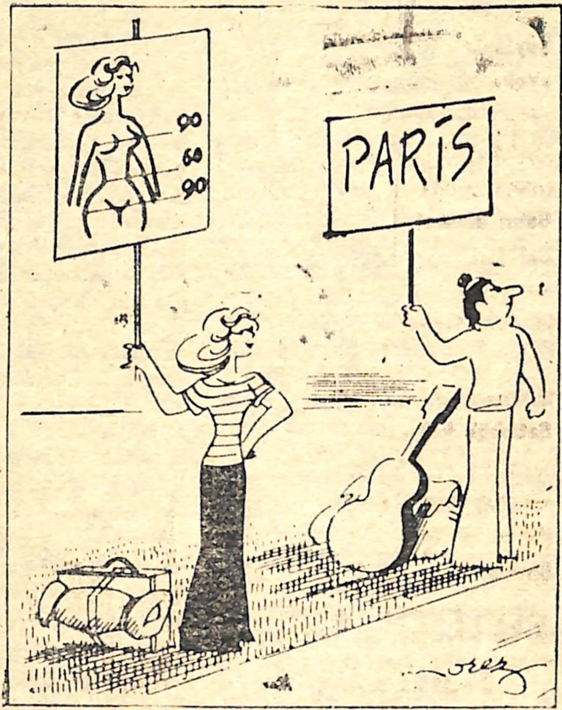

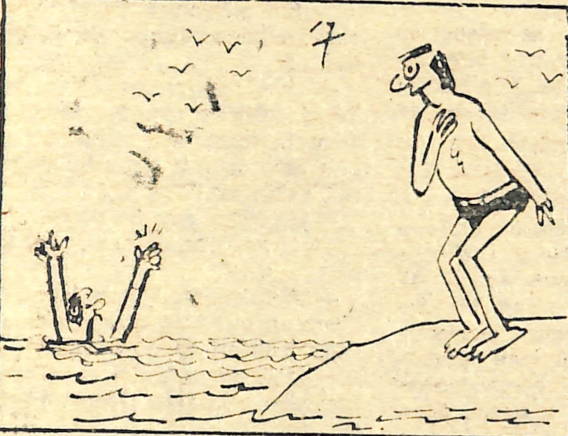

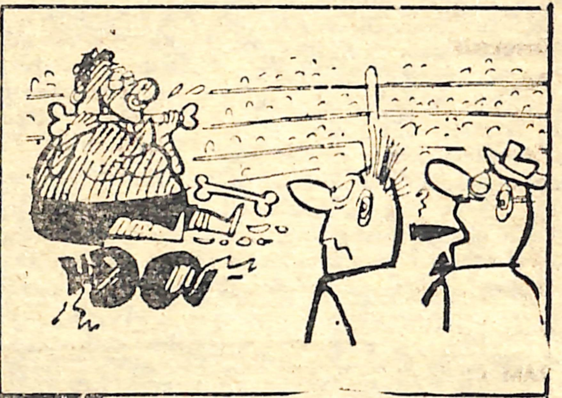

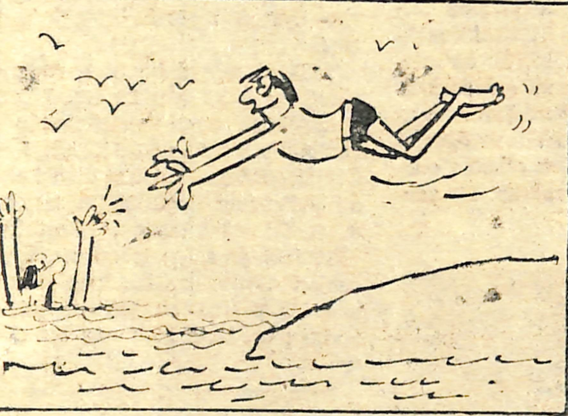

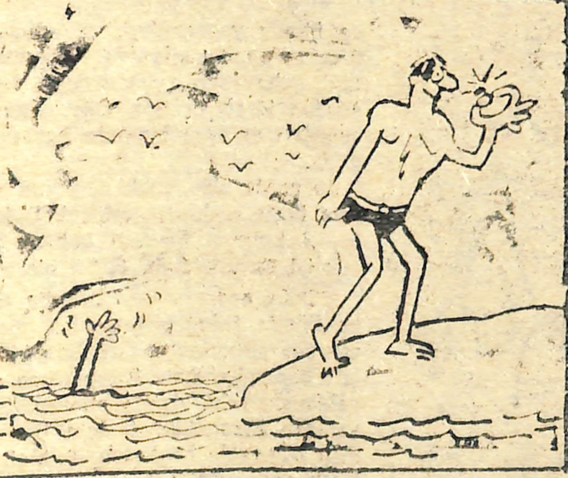

Yazıya gerek var mı?

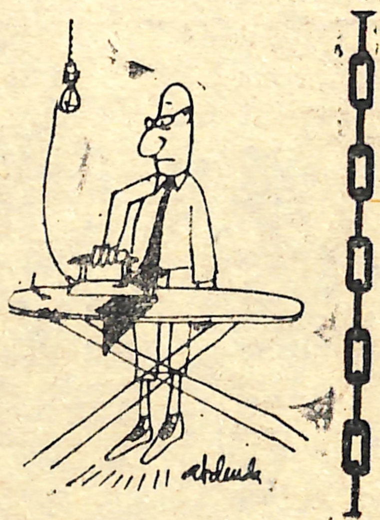

Ne Düşünüyorlar?

Hüseyin ERDEM — ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİSİ (Antalya) —

«BABADAN MAL KALIR KEMAL KALMAZ»!

Ato Ağbi!

Mektubunuz beni fazlasıyla hoşnut etti. Ayrıca şaşırdım da. Yani şaşkınlıkla karışık bir hoşnutluk.

Benden «Babadan mal kalır kemal kalmaz» sözü üstüne düşünlerimi soruyorsunuz. İlginiz için ayrıca teşekkür ederim... Söz oldukça ilginç. «Mal»ın ne olduğunu anladım. «Kemal»in anlamını ise sözlükten buldum. Sonra söz üstüne düşündüm. Düşündüm. Düşündüm ve Güldüm. Sonrada size yaşama sürecimden bir kesiti anlatmaya karar verdim. Gerekli yargıyı lütfen siz verin. Anlatı biraz uzun olabilir. Fakat gerçeği dile getireceğinden hiç kuşkunuz olmasın. Size baştan söz veriyorum ki, olanların tümünü ana çizgileriyle anlatırken hiç bir abartmaya ya da çarpmaya gitmeyeceğim. Fakat Sizden de rica ediyorum, yazımın uzunluğuna bıkıp da yırtıp atmayın. Belki bu tür olaylarla fazlaca karşılaşıyorsunuzdur. Bu nedenle ilginiz tavsamış olabilir. Fakat yine de rica ediyorum. Yırtıp atmayın! Okuyun!

Ben Antalyalıyım. Babam daha ben ilkokul beşte iken öldü. İyi bir insandı. Namusluydu. Dürüstdü. Okumanın önemini bilir ve okumamız için çırpınırdı. Okumuşun az bulunduğu zamanlarda Rüştiyeyi bitirmişti. Matematiği çok kuvvetliydi ve severdi matematiği. Ondan anımsayabildiğim tek söz» Dünya Matematik üzerinde döner» dir. İsteseydi zengin olabilecek bir insandı. Fakat o dostluğa, dürüstlüğe, erdemli bir insan olmaya önem verdi. Yani Kemal sahibi olmaya Bize de kalıt olarak işte bunu bıraktı: «Kemal sahibi olmak» Bizi - üç kardeşiz - buna göre yetiştirdi. Kendimizi her zaman daha yetkin kılmak için çabalıyacağız. İnsan hergün biraz daha olgun olmalıdır. İşte bizim çocukkenden beri kafamıza değişik durumlarda işlenen de bunlardı... Keşke böyle yetiştirmeseler di. dı da bize mal bıraksaydı. Şimdiler. Keşke babam iyi bir insan olmasayde onu daha iyi anardım herhalde. Oysa şu sıralarda onu bencillikle suçluyorum. Düşüncesizlikle suçluyorum. Çocuklarının geleceğini, maddi yönden hazırlamamış olmakla suçluyorum. İçinde bulunduğum durumun önceden hazırlayıcısı acılarımın temelini atan kişi olarak suçluyorum.

Bir baba hem de ölmüş bir insan bu denli suçlanır mı, diyebilirsiniz. Şimdi içinde bulunduğum durumu anlatınca bilmiyorum ne dersiniz?.

Üniversitede okumam, annemin ve kardeşlerimin — hepsi benden büyüktür zorlamaları ve büyük fedakârlıklara katlanmaları pahasına olmuştur. Yüzdüm ve kuyruğuna geldim. Şu günlerde bitirme sınavlarına hazırlanıyorum. Hazırlanmaya zorunluyum. Oysa daha bir yıl okumak istiyordum. Bu yalnızca konumda daha iyi uzmanlaşmam amacıyladır. Fakat beni zorluyorlar.

Neden? Ve Nasıl?

Üniversite öğreniminin süresince başarılı bir öğrenciydim. Çünkü istediği dalda yüksek öğrenim yapma olanağını elde eden az sayıdaki gençlerden biriyim. Konumu seviyorum.

Üniversitenin ilk yıllarında büyük parasal sıkıntılar içindeydim. Bu iki yıl sürdü. Öyle ki, bu sürede sırtıma geçirecek ceketim yoktu ve ben liseden beri gerçekten dost olan ve aynı fakültede okuyan bir arkadaşımın, kullanmadığı eski ceketini giyiyordum. İlk iki yıl kredi için başvurdum ama, oldukça varlıklı olduklarını bildiğim kimselerden bana nedense sıra gelmedi. Onlar kredilerini aldıklarında Pavyona eylenmeye giderlerdi... Üçüncü yılın başında Bursa başvurdum. Aldım. Biraz olsun rahata kavuşmuştum. Daha önemlisi ailem artık biraz daha rahat soluk alacaktı. Kalp hastası olan annem diyet yapabilecekti.

Fakat sonradan milyon kez bu bursu aldığıma pişman oldum.

Aynı yılın sonlarına doğru, gerçekten değer verdiğim bir Profesörüm bana bir burs buldu. DAAD ye aitti bu burs ve karşılıksızdı. Almanyada bir yıl, istediğim bir Üniversitede kendi dalımda okuyacaktım. Tüm giderlerim burs içindeydi. Eğer bu bir yıllık öğrenim süresi sonunda başarılı olursam, öğrenimimi yine aynı yerde ve yine karşılıksız burslu olarak sürdürecektim. Bu benim için büyük bir olanaktı. Bir yandan kendi çabalarımla orta dereceye yaklaştırdığım Almanca bilgimi geliştirecektim ve Almancayı bir bilimsel yapıtı rahatça okuyacak düzeye getirecektim. Bir yandan da kendi dalımda daha iyi uzmanlaşacak ve çok arzu ettiğim Doktora çalışmasına hazır olacaktımtım... Sevinç içindeydim. Tüm belgeleri tamamladım. Hocalarım tanıtma mektuplarını yazdılar. Bir tek Lise Diplomamın Almancaya çevrilip, noterlikçe onaylanması kalmıştı. Bunun için Fakülteye başvurdum:

— Size diplomanızı veremeyiz.

— Neden?

— Çünkü siz burslu öğrencisiniz ve ikinci bir bursu alamazsınız.

— Fakat bu burs karşılıksız! Alman hükümeti buna karşılık benden birşey istemiyor. Ayrıca Almanyada okuduğum sürede de Buradaki bursumu alacak değilim. Bu burs çok önemli. Bilmem anlatabiliyor muyum? Benim yetişmem bakımından...

— Sizi anlıyorum. Fakat yönetmelikler böyle. Veremeyiz diplomanızı.

— Yani... anliyorum... Ha... Haklısınız... Önemli olan bir gencin yetişmesi, yapıcı ve yaratıcı bir çizgiye daha sağlam oturması değil... A... anlıyorum...

— Üzgünüm, ama bu böyle...

— ... Pekii başka hiçbir yol yok mu?

— Almakta olduğunuz bursu bırakırsanız olur ama o zaman da sizden ödedikleri parayı isterler.

— Önümde dört gün var. Zaman yönünden olanaksız. Ödeme yönünden ise...

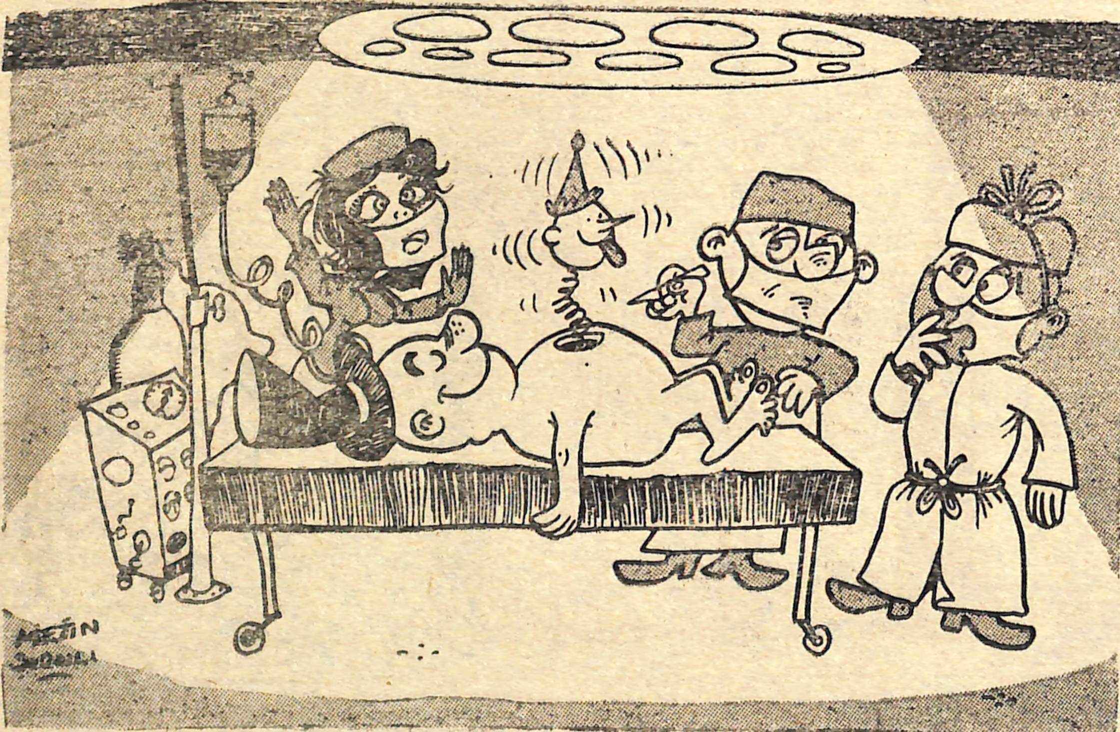
— Evet dört günde bitecek iş değil bu...

Yıkıldım ki o denli olur. Almakta olduğum burs için 20 000 TL' nin altına imza atmıştım. Anladım ki benim fiatım 20 000 TL. idi. Evet. Çünkü en doğal hakkım olan kendimi geliştirme özgürlüğüm kısıtlanmıştı. Demekki insanın özgürlüğü cebindeki parasına göer bir sınıra sahipti. Birden bu düşüncelerin insanın beyninde şimşeklenmesi ne korkunçtur. Hele bu insan bir genç ise...

Bu olayın ardından ilk başarısızlığım geldi. Yaz dönemi sınavlarında birşey yapamadım. Bitkindim. Kitaplardan, insanlardan, Okumaktan, gelecekten, yaşamaktan herşeyden iğreniyordum. Güz dönemi sınavları da aynı biçimde başarısız geçti.

Bu arada bize, mal, değil de yaşam boyu rehberlik edecek birkaç kemal kırıntısı bırakan babamı da pek iyi anmıyordum, doğal olarak.

Daha sonra aklımı başıma toplayabildim. Fakat geçen süre içinde çok şey yitirmiştim. Özellikle kitaplara dönemiyordum. Kitaplarıma dönebilmek, eski okuma alışkanlığımı yeniden kazanabilmek için işe roman okumakla başladım. Bilinçli olarak seçmediğim bir romandı elime aldığım. Fakat, uğraş vermenin gücünü bana sayfa sayfa aşılayan bir yapıt çıktı. Onu değil de daha başka bir romana da el atabilirdim. Şans o denli olsun yüzüme gülmüş-

Yazısız

tü. Jack London'un Martin Eden'i idi bu roman ve benim kış dönemi sınavları için kendimi toparlamama yetti.

Son sınıftaydım. Fakat bir yıl daha okumak istiyordum. Çünkü, kendimi henüz gerektiğince yetişmemiş görüyordum. Bu fazladan bir yıl içinde pek çok şey öğrenecektim. İki neden vardı ki bunlar da beni biran önce öğrenimi bitirmeye zorluyordu:

1) Bursum yönetmeliklerde belirlenen süre dolduğundan, kesilmişti. Ufak, tefek işler yapıp harçlığımı çıkarıyordum ama aileme yine de yük olmuştum.

2) Seviyordum. Sevdiğim kız ile aynı fakültede okuyorduk. O kış dönemi sınavlarında bitirmişti yüksek öğrenimini.

Bunların karşın yine de bir yıl okumak için içimde dayanılmaz bir istek vardı. Yazın n'apar yapar bir iş bulup çalışırdım ve ailemin yükünü azaltırdım. Böyle düşünüyordum. Olmadı. Mayıs ortalarındaydı. Birgün kaldığım öğrenci yurdunda arrkadaşlar beni aramışlar. Sonra kantinde karşılılaştık. Odaya çıkmamız için ısrar ettiler. Bir garipdi durumları:

«— Hüseyin iyisin değil mi?

— İyiyim iyiyim.

— İşler nasıl gidiyor.

— Yahu deminden beri bir sıkıntınız var, söylemiyor sunuz. Çıkarın şu baklayı dilinizin altından da bilelim.

— ....

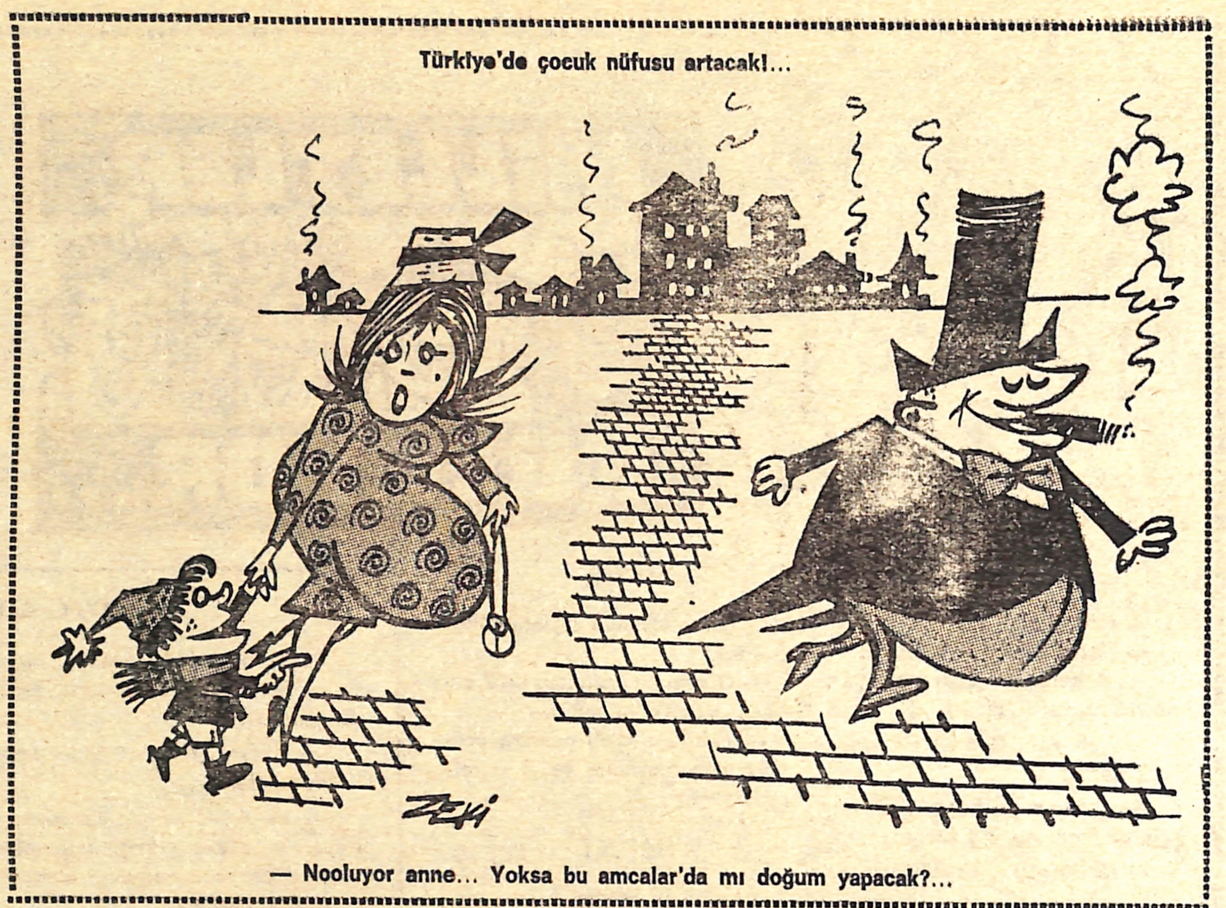
— Haydi söyleyin yahu! Ölüm yok ya sonunda.

— ... Şeyy Hüseyin... Seni bugün polis aradı... Bak bu notu bıraktı hemen karakola gitmen gerekiyormuş.

— Hüseyin, bak biz de beraber geliriz. Sen içerden belli bir saate dek çıkmazsan...

— Ne o karakolu mu basacaksınız?... Bırakın saçmalamayı. Gerekçe verdi mi polis?.

— Hayır.

— Nooluyor anne... Yoksa bu amcalar'da mı doğum yapacak?...

— Bakın eğer bir suçun zanlısıysam polis not bırakmaz, gelir alır ve gider. Ayrıca bilirsiniz ki benim polisi ilgilendirecek hiçbir işim yok. Öyleyse korkuya da gerek yok.

— Yavrum sen daha çocuk gibisin. Düşünsene bir! Ya iftira ise...

— Hem biliyorsun, renksiz diye seninle az uğraşmadılar.

— Renksiğim diye değil, bilinen renklerden değilim diye uğraştılar. Saçmalıklarına katılmadığım için uğraştılar. Eğer bu nedenle birşey yaptılarsa, aldırmayın. Yanlış hesap bağdatdan dönermiş. Hele bir yarın olsun bakalım.

— Madem öyle, şu son birkaç gündür niye durgunsun?

— Onun nedeni başka...

— Yenge mi?

— ....»

Evet kız arkadaşımla kopmak üzereydik. Herzaman ve her yerde olduğu gibi onunla olunca da açıktım. Gizleyecek birşeyim yoktu ve dürüsttüm. Beni değişik yanlarımla tanıyordu. Doğal olarak «Varlıklı» bir insan olmadığımı da biliyordu. Evlenmek istediğimi bildiği gibi. Onu seviyordum. Hala da seviyorum. Salt güzel olduğu için değil. Kusurlarını da sevebildiğim için seviyorum.

«— Ne diyorsun?

— Bilemiyorum... Fakat, sanırım olamaz bu iş.

— Neden olmasın. Bu güne dek oldukça iyiydik.

— Bak Hüseyin... Seninle dost olarak kalalım... İyi bir insansın. Fakat bu seninle evlenmem için yetmez.

— Başka ne gerekli?

— Anlamıyor musun?... Bak ben şımarık yetiştirilmiş bir kızım. Beğendiğim birşey almaya alışkınım. Oysa...

— Yoksulluğumu başıma kalkma.. Dedek aramızdaki tek engel para...

— Fakat anlamalısın...

— Çok iyi anlıyorum...»

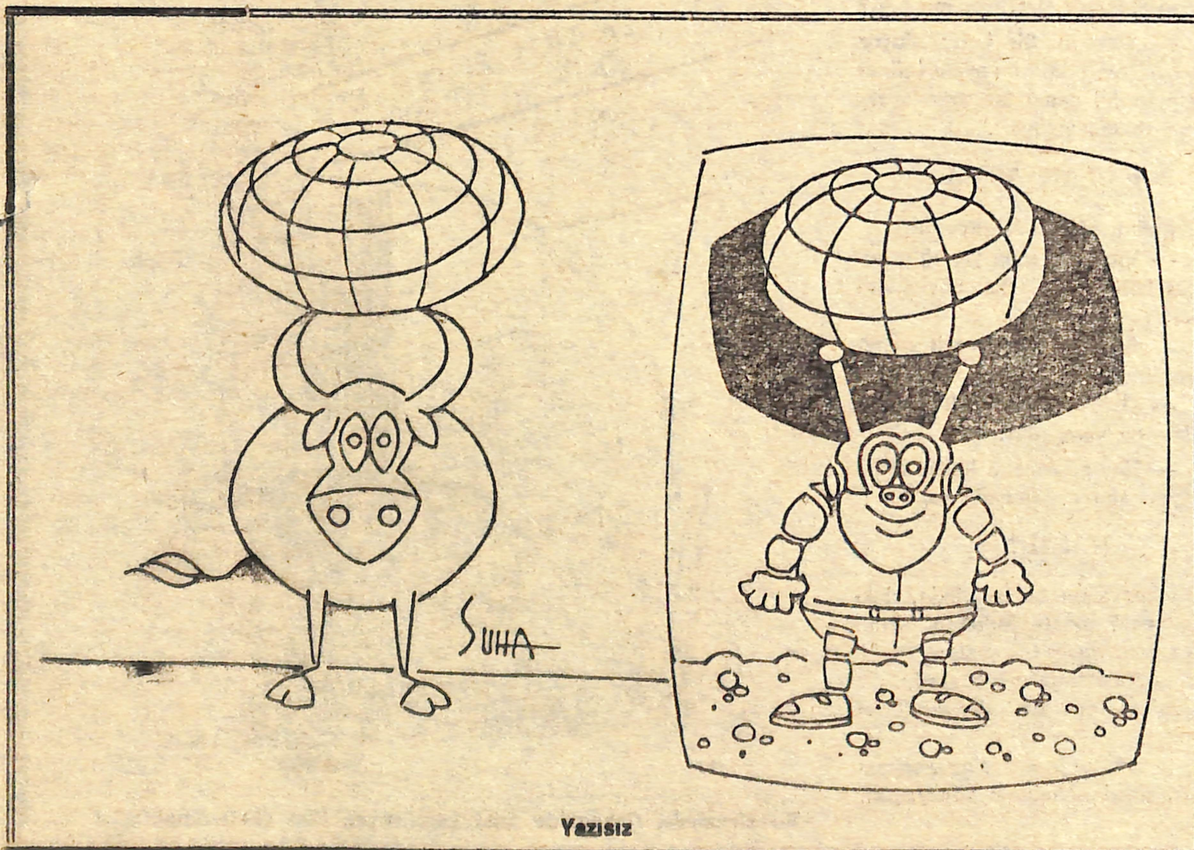
«Kemal», kalmazdı değil mi? «Mal» kalırdı yalnızca. Şu anda düşünüyorum da kişinin «Kemal»i cebindeki cüzdanın şişkinliği ile bağdaşıyor. Neyse.

Karakola gittim. Elime verilmeyen. polisin elinde tuttuğu bir kağıdı iki kez okudum. Bir an önce Üniversiteyi bitirmem gerektiği yazılıydı. Değilse burs borcumu % 55 faizi ile ödemem için mahkemeye başvurulacaktı. Burs aldığım süre içinde toplam 9 000 bin küsür lira ödenmişti bana. Bunu % 55 faiziyle ya para olarak ya da hizmet olarak ödemek zorundaydım. Para olarak ödiyemiyeceğime göre, öğrenimi bitirip görev olarak ödemek zorundayım.

İşte bu nedenle şu sıralarda bitirme sınavlarına hazırlanıyorum. Bitireceğim de. Ama küskün, ama yıkılmış, ama ezilmiş olarak. Oysa babamdan mal kalsaydı bir yıl daha okur, sonra da Doktoraya başlardım. Olmuyor. Başka bir olanak yok. Çünkü bu dünya malı olanların dünyası. Okumak da, yükselmek de, sevmek de, sevdiği ile bir yaşamı paylaşmak da herşey, ama herşey «Mal»ı olanlar için. «Kemal» ise ancak öykülerde, romanlarda, bir de küçük Gçocuklara anlatılan masallarda vardır. Gerisi boş.

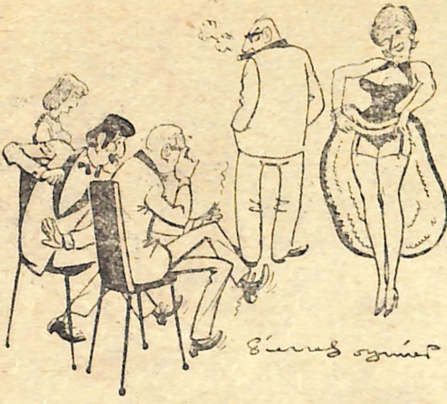
Saygılarımla.

Hüseyin ERDEM

Yazısız

— Çok güzel! Müdür beyin sekreteri olabilir!.

İNANÇ

İki mösyö konuşuyorlardı. Biri:

— Karın nasıl? diye sordu.

— Cehennem azabı çekiyor, cevabını verdi diğeri.

— Vah vah. Demek o kadar çok hasta!

— Yok canım, hasta filan değil. Sadece inancın kurbanı...

— Garip şey... neye inanıyor?

— Düşünebiliyormusun, 37 numara ayakkabı giyebileceğine inanıyor. Oysaki ayakkabı numarası 39.

— Önce benden zam istedin, şimdi de sekreterimi mi istiyorsun?..

AD

Madam, yeni hizmetçisine:

— Adınız ne? diye sordu.

— Ernestine, dedi kız.

— Bu ad pek hoş gelmiyor kulağıma. Eğer canınız sıkılmazsa, sizi eski hizmetçimin adı olan Marie diye çağırayım.

— Olabilir madam. Eğer ama sizin canınız da sıkılmazsa, bende sizi eski hanımımın adı olan Clara diye çağırayım!..

ESKİ!.

Üç yaşındaki İda, annesine:

— Bana bir bebek daha al, dedi.

— Niçin? diye sordu annesi. Diğer bebeğin eskimediki:

— Ama sen bir erkek kardeş aldığın zaman eve, bende eskimemiştim!.

SIFIR

Bir kadın, oğlunun öğretmenine giderek:

— Oğluma, neden hep sıfır veriyorsunuz? diye sordu.

— Sıfırdan aşağı numara yokta ondan, cevabını verdi öğretmen!.

ŞARKI

Arkadaşına sordu:

— Neden bizimle koroya gelmiyorsun?

— Bilirsinizki ben...

— Bilirim ama beraber şarkı söylemek çok eğlenceli oluyor. Önce iyice kafaları çekiyoruz, sonra poker oynuyoruz, daha sonra dansediyoruz.

— Peki şarkıyı ne zaman söylüyorsunuz?

— Dönüşte, yolda!.

BAŞARI

İki kadın konuşuyorlardı:

— Büyük oğlun ne iş yapıyor? diye biri sordu.

— Bir sirkte çalışıyor, diye diğeri cevap verdi.

— Başarılı olabiliyor mu bari?

— Sanırım. Bir hafta oluyor oraya gireli, atın ön ayağı rolünü yapıyordu, şimdi ise arka ayakları rolünü yapıyor!.

KULAK ASMA

Kadın, oğlunu azarlıyordu:

— Vicdanın sana yaptığın şeyin kötü olduğunu söylemedi mi?

— Söyledi, diye çocuk cevap verdi.

— Öyleyse, neden devam ettin onu yapmağa?.

— Her söylenene kulak asma diyen sen değilmiydin bana?

NASIL?

İskoçya'nın bir şehrinde, doktor eski müşterilerinden birine rastladı. Nazik bir sesle:

— Nasılsınız? diye sordu.

Adam kısa bir çekingenlikten sonra:

— Vizite ücreti almıyacaksanız, nasıl olduğumu söyliyeyim, dedi.

Yazısız

KÖTÜ ADAM!

Beş yıllık evlilikten sonra bir gün karısına:

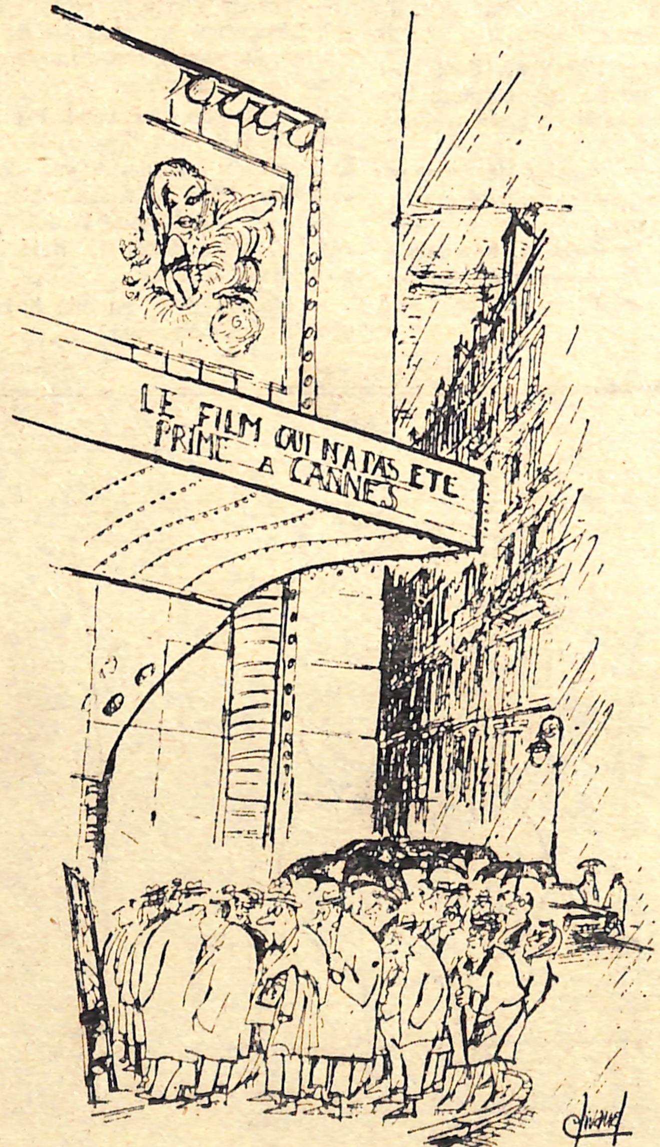
— Beni çok mutlu ettin sevgilim, dedi Umarım sen de mutlusundur.

— Elbette hayatım, diye cevap verdi kadın. Bunu sormak nereden geldi?

— Mutluluk sessiz duramaz da ondan. Ama eğer günün birinde bir başka erkeği beğenecek olursan, bir budalalık yapmadan önce bana her şeyi açık açık söyle.

İçini çekti kadın:

— Kötü adam, dedi. Bunu bana daha önce neden söylemedin?

Bu sinemada, Cannes'de ödül kazanmıyan film gösterilmektedir!

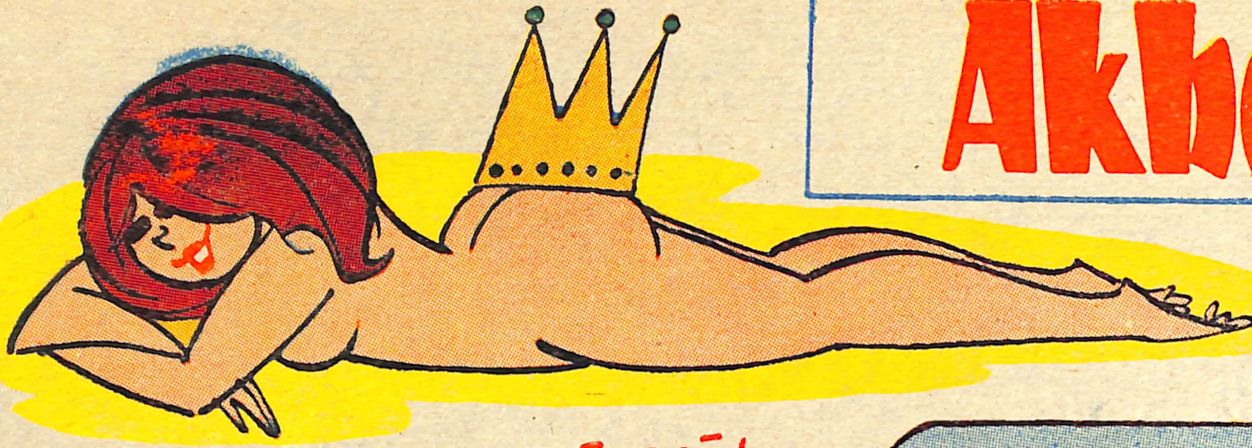
200000 TL ev kredisidir

..o sıcak yuvanız
kendi malınız olsun istemez misiniz?
kısmetse olur demeden, oturup beklemeden
tasarruflarınız değerlensin,'
mutluluğunuz devam etsin istemez misiniz?
yeni yapı tasarrufu sistemiyle;
paranıza hem faiz, hem de 15 yıl vadeli
200.000.-tl ev kredisi almak istemez misiniz?

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

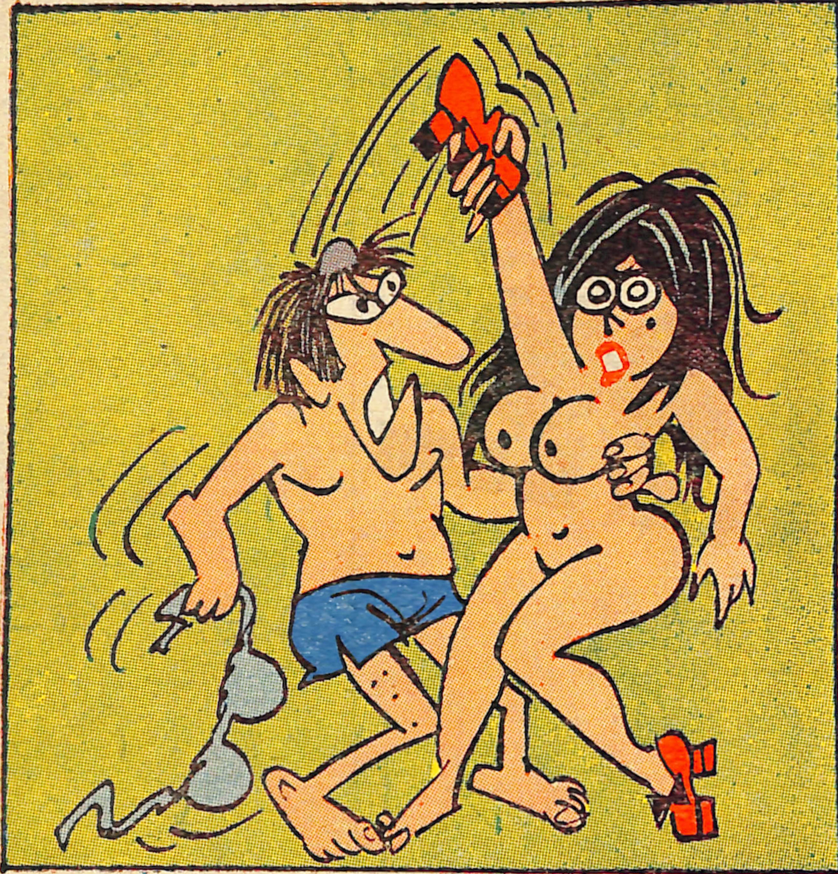
•şubelerimizden broşür isteyiniz

Akbaba

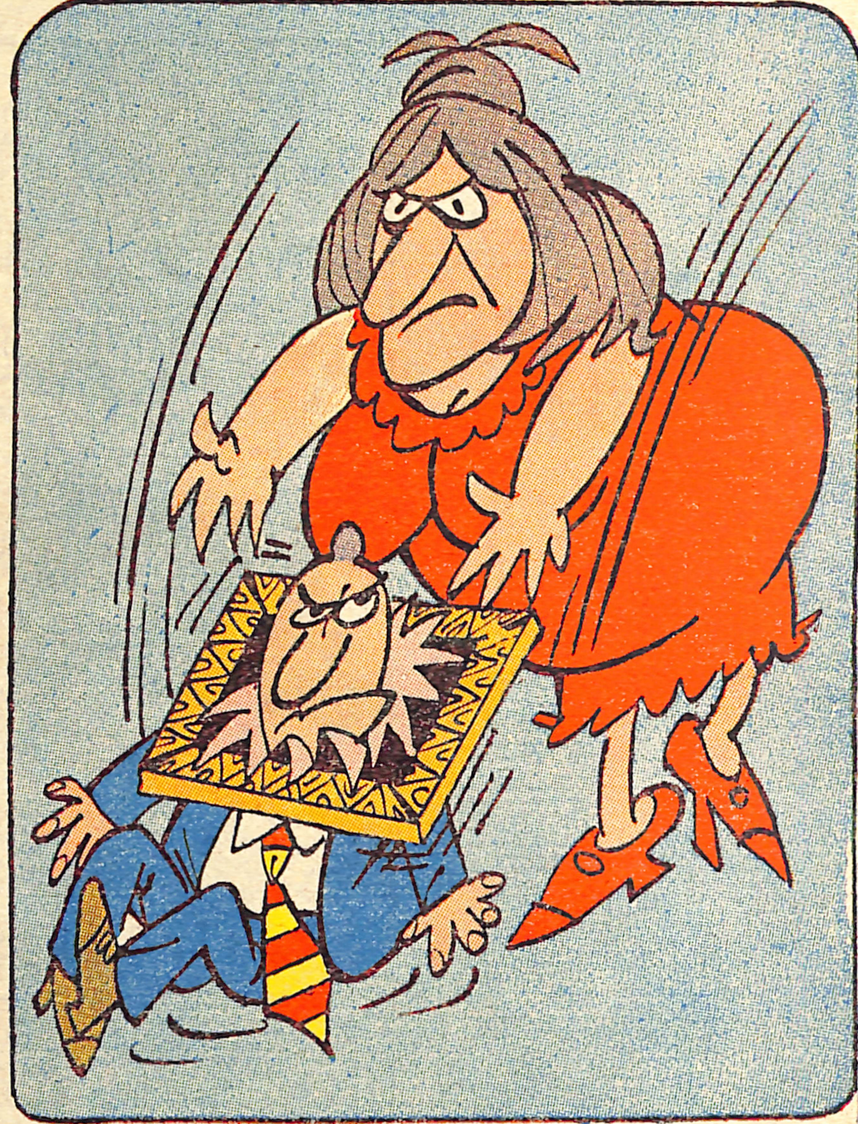

KARPUZ KRALİÇESİ!

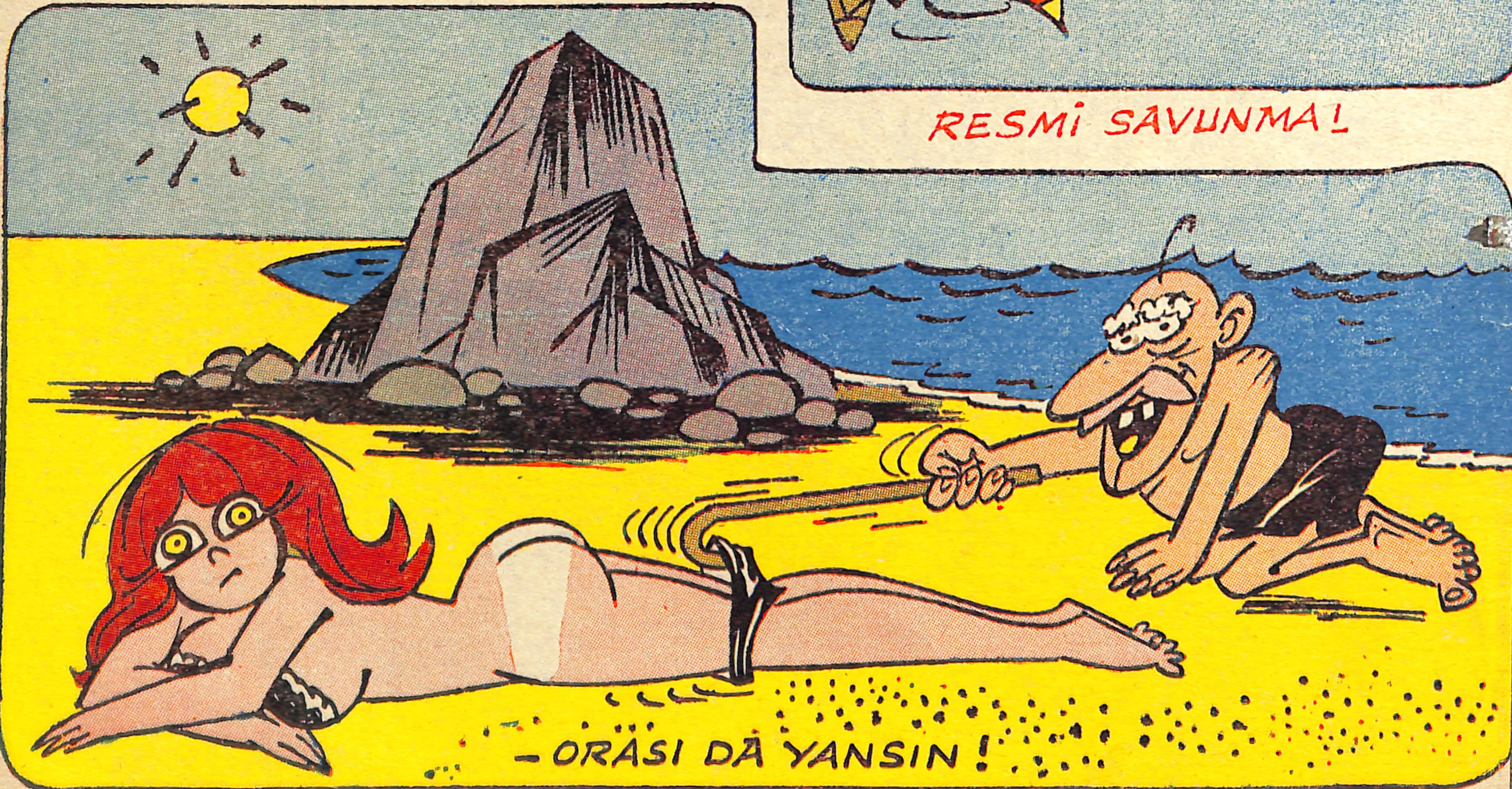

SİVİL SAVUNMA!

RESMİ SAVUNMA!

— ORASI DA YANSIN!